Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1582 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 28 mai 1954

SPARTACHIADA SATELOR

„Sportul... la sate. Un nonsens". Așa se socotea în timpurile burghezo-moșierimii. Ce altă treabă au cei din fundul satelor decît să trudească pe pămînturile stăpînilor, să producă bogății pentru poftele lor nesățioase. Mai degrabă trecea cămila prin gaura acului decît un sătean să facă sport. Dar vitrega orînduire a fost biruită. In zilele noastre, în satele patriei tineretul face sport.

Sportivii satelor au participat în anii trecuți la grandioase competiții de masă dintre care unele închinate lor.

De curînd, la 23 mai, în satele și comunele patriei a început desfășurarea primei etape a Spartachiadei de vară a satelor. Menită să cheme pe terenurile de sport, zecile de mii de tineri țărani muncitori, Spartachiada satelor joacă un rol uriaș în formarea unui tineret sănătos, călit, cu înalte trăsături morale.

Un fapt deosebit de semnificativ, care arată popularitatea și amploarea acestei competiții sportive de mase, este acela că la concursuri pot participa toți țăranii muncitori, tineri sau vîrstnici, membri ai gospodăriilor agricole colective de stat, muncitori din S.M.T.-uri etc. Rolul principal al acestei importante competiții sportive sătești este de a pregăti masele muncitoare din mediul rural pentru trecerea normelor complexului G.M.A. și — ceea ce este deosebit de important — a descoperi și ridica noi elemente tinere, talentate, capabile să promoveze în loturile naționale.

Este îndeobște cunoscută dragostea tineretului nostru sătesc pentru sport. In orice comună, pe orice islaz, în orice rîu, pot fi văzuți zilnic un mare număr de tineri care-și dispută cu înverșunare mingea sau organizează spontan concursuri de înot.

Antrenați în bătălia pentru obținerea unor recolte bogate, tinerii țărani muncitori găsesc timp și pentru activitatea sportivă. In numeroase sate tinerii amenajează baze sportive, se preocupă de asigurarea condițiilor materiale pentru ca întrecerile din cadrul Spartachiadei satelor să se desfășoare în bune condiții. Printre aceștia sînt și tinerii țărani muncitori din comuna Buchin (raionul Caransebeș) care și-au amenajat prin muncă voluntară un frumos teren de sport.

Muncitorii de la S.M.T. Dej și-au amenajat în orele libere o pistă de alergări și o groapă de sărituri iar colectiviștii din Ghimbav (regiunea Stalin) erau deja gata acum o săptămînă cu toate pregătirile în vederea desfășurării primei etape a Spartachiadei — pe comune.

O deosebită importanță o prezintă desfășurarea în bune condițiuni a primei etape a Spartachiadei satelor — etapa pe comună. Bunul mers al întrecerilor din prima etapă trebuie să constituie preocuparea de frunte a activiștilor utemiști și pe linie de C.F.S. De felul în care aceștia vor îndruma colectivele sportive sătești depinde reușita competiției.

Organizațiile U.T.M. au un rol deosebit în mobilizarea maselor de tineret sătesc pentru ca în întrecerile pe comune participarea să fie cît mai numeroasă. Indeplinind aceste obiective, competiția sportivă Spartachiada satelor își va atinge scopul.

Ingrijire bună — recolte mari

IN TIMPUL însămînțărilor de primăvară, luptînd pentru îndeplinirea sarcinii date de partid — obținerea unor recolte cît mai bogate în acest an — oamenii muncii de pe ogoare au întîmpinat multe greutăți. Ei au avut de învins urmările unei ierni deosebit de grele și prelungite, timpul de multe ori ploios, nepotrivit pentru muncă. Pe alocuri chiar au trebuit învinse inerția și birocratismul în care s-au împotmolit unii oameni de răspundere. Bătălia a fost grea, însă oamenii n-au dat înapoi. Insuflețiți de chemarea partidului de a contribui la obținerea unui belșug de produse pentru satisfacerea într-o măsură tot mai mare a cerințelor oamenilor muncii, țăranii muncitori colectiviști, întovărășiți și cu gospodării individuale, muncitorii din gospodăriile agricole ale statului și din S.M.T. au reușit prin efortul lor comun să obțină succese mari în campania agricolă de primăvară. Prima etapă a luptei pentru bogăția recoltei, a fost cîștigată.

Ne găsim acum într-o etapă tot atît de importantă ca și însămînțările: îngrijirea culturilor. Insămînțările fiind executate la timpul potrivit și în bune condițiuni, succesul este legat de felul cum vor fi ferite plantele de mulțimea de dușmani care le pîndesc, de felul cum se vor asigura plantelor cele mai bune condiții de creștere și dezvoltare. Nici în această etapă munca nu este ușoară. Să smulgi buruienile din culturile păioase, să distrugi scoarța pămîntului și buruienile din culturile prășitoare, să combați obiceiurile învechite și dăunătoare cum sînt mușuroitul și rărițatul, să lupți împotriva insectelor și bolilor care pot lăsa cîmpul lipsit de rod, nu sînt lucruri simple. Ele trebuiesc totuși făcute, pentru că numai așa putem fi siguri că la toamnă vom avea hambarele pline.

Acolo unde suprafețe mari de floarea soarelui, porumb, cartofi au fost însămînțate în cuiburi așezate în pătrat, munca este mult ușurată prin prășitul mecanic. Așa de pildă, la gospodăria agricolă de stat Variaș, regiunea Arad, 33 hectare de cartofi și 200 hectare porumb însămînțat în cuiburi așezate în pătrat, au fost prășite în scurt timp cu ajutorul cultivatoarelor C.U.T. trase de tractor. Prășitul poate fi mecanizat și acolo unde s-a însămînțat în rînduri. In acest caz însă, după cultivatorul tras de tractor, care prășește între rînduri, trebuie să mai urmeze o prașilă cu sapa, de-a lungul rîndului, printre plante. Prașila poate fi făcută și cu alte mijloace — fie cu sapa, fie cu prășitoarea trasă de cai. In multe locuri țăranii muncitori, transformă rarițele, pe care nu le mai folosesc deoarece sînt convinși că rărițatul este dăunător, în prășitoare. In felul acesta munca este mult ușurată, prășitul se face mai repede și mai bine. Oricum s-ar munci însă, mecanizat, cu prășitoarea trasă de cal sau numai cu sapa, principal este să se înlăture la timp buruienile care pot înăbuși culturile, să se distrugă la timp scoarța prin care apa din pămînt se pierde cu repeziciune.

Tineretul muncitor și toți oamenii muncii de la sate înțeleg pe deplin însemnătatea bunei îngrijiri a culturilor. Din această înțelegere s-a născut de altfel și cu noscuta zicală a poporului: „buruiana mănîncă din strachină cu țăranul", ceea ce înseamnă că buruiana, acest oaspete nepoftit și nedorit, hoț care fură din bogăția holdelor, trebuie înlăturat cu hotărîre. Și țăranii muncitori îl înlătură. In regiunea Baia Mare s-a plivit pînă la 20 mai 43,3 la sută din suprafața însămînțată cu păioase, iar în regiunea Arad, s-au îndeplinit la prășit 7,5 procente din plan. In regiunea Oradea, țăranii muncitori din raionul Salonta sînt fruntași în întreținerea culturilor.

Un exemplu bun de urmat pentru toată țărănimea muncitoare îl constituie și acum gospodăriile agricole colective. Gospodăria colectivă „16 Februarie 1933" din comuna Baba Ana raionul Mizil, este fruntașă pe raion la îngrijirea culturilor iar gospodăria colectivă din Filești, regiunea Galați a terminat încă de acum cîteva zile prima prașilă la floarea soarelui și porumb.

Ingrijirea culturilor trebuie să fie o preocupare de mare importanță pentru toate organizațiile U.T.M. de la sate. A te mulțumi cu faptul că însămînțările au fost terminate, a crede că de acum nu mai rămîne altceva de făcut decît să se strîngă recolta, la timpul ei, înseamnă a tăia dintr-o dată posibilitatea obținerii unui rod îmbelșugat, înseamnă a lovi în interesele întregului popor muncitor. Răstimpul de la terminarea însămînțărilor pînă la recoltare nu este mort. Dimpotrivă, în acest răstimp trebuie pregătită bogăția holdelor printr-o muncă atentă, minuțioasă.

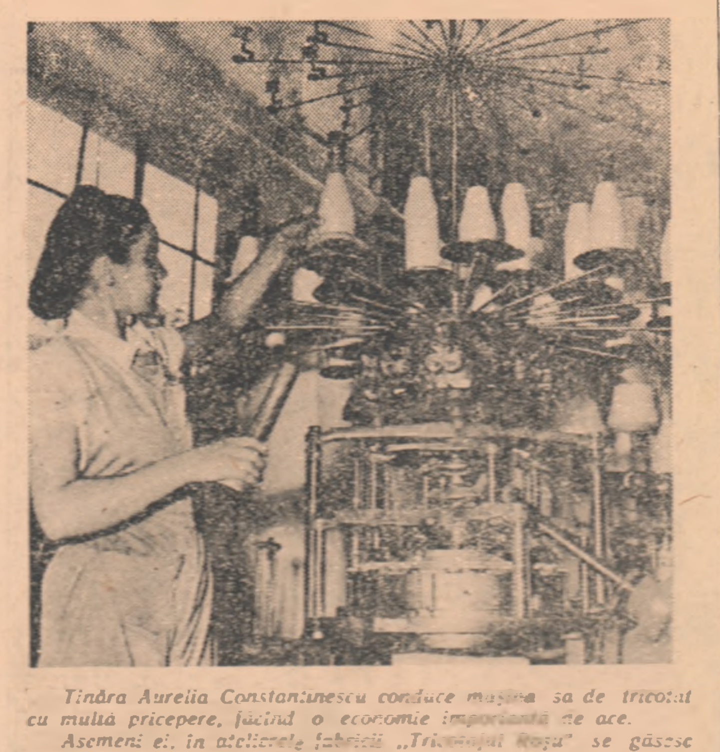
O sarcină însemnată a organizațiilor U.T.M. este mobilizarea tuturor utemiștilor și tinerilor țărani muncitori la îngrijirea culturilor. Organizațiile de bază U.T.M. pot și trebuie să dea acum un serios sprijin sfaturilor populare, mai ales prin antrenarea țăranilor muncitori, tineri și vîrstnici, în întrecerea pentru îngrijirea exemplară a culturilor. Popularizarea fruntașilor în această întrecere este un mijloc foarte bun de atragere a tuturor celor ce muncesc pe ogoare la întreținerea culturilor. De acest lucru să țină seama organizațiile de bază U.T.M. și să contribuie la răspîndirea largă a experienței înaintate, a metodelor bune folosite de fruntași la îngrijirea culturilor.

Imbunătățind munca cu fiecare utemist și tînăr, explicînd tuturor importanța bunei îngrijiri a culturilor, organizațiile de bază U.T.M. de la sate vor aduce un mare aport în lupta pentru realizarea recoltelor bogate.

Produse finite — din economii!

Continuînd lupta pentru realizarea de cît mai multe economii, muncitorii tineri și vîrstnici de la întreprinderea „Tricotajul Roșu" din Capitală, au hotărît zilele trecute, în cadrul unei adunări să aplice cunoscuta inițiativă a tinerilor de la uzinele „Progresul"-Brăila, pentru a realiza în cinstea zilei de 23 August, economii în valoare de 75.000 lei, egale cu prețul de cost al unor importante produse finite.

Publicăm mai jos cîteva dintre angajamentele care au fost luate cu acest prilej la „Tricotajul Roșu":

Tînăra Aurelia Constantinescu conduce mașina sa de tricotat cu multă pricepere, făcînd o economie importantă de ace.
Asemeni ei, în atelierele fabricii „Tricotajul Roșu" se găsesc sute și sute de muncitoare.

ANGAJAMENTELE NOASTRE VOR DEVENI FAPTE

Brigada nr. 1 de tineret din secția Kettenshtuhl va economisi în cinstea zilei de 23 August ace în valoare de 850 de lei, îngrijind utilajul și prelungind cu 6 luni durata de funcționare a mașinilor dintre două reparații capitale. Vom obține ca 95 la sută din producție să fie de calitate superioară. Pentru reducerea timpilor morți, tinerele din brigada noastră vor aplica metoda descurcării sulurilor din mers.

KALPERN SUZANA
ajutor de maistru

PENTRU TITLUL DE CEA MAI BUNA TRICOTEURA

Aplicînd metoda opritoarelor automate, brigada nr. 4 de care răspund va realiza produse de calitate superioară în proporție de 96 la sută. Organizîndu-ne bine munca și folosind rațional materia primă, vom reuși să realizăm lunar economii în valoare de 750 de lei. Eu mă voi îngriji ca în cadrul consfătuirilor de brigadă să se intensifice schimbul de experiență, pentru ca titlul de cea mai bună tricoteură să fie decernat unei tinere din brigada noastră.

BELU ELISABETA
Responsabilă de brigadă

CITE UN TEHNICIAN FIECAREI BRIGAZI

In vederea realizării angajamentelor luate, inginerii și tehnicienii din întreprinderea noastră vor sprijini îndeaproape brigăzile de producție. In secția de proectare a tricotajelor din laboratorul întreprinderii, se vor studia și executa încadrări cît mai raționale pentru a se utiliza cît mai economic tricoturile. De fiecare brigadă va răspunde cîte un tehnician în scopul ridicării calificării profesionale a tinerilor.

NICOLAIE CHIOSE
Inginer

PENTRU REUȘITA ACȚIUNII

Comitetul organizației de bază U.T.M. va lua următoarele măsuri: — deschiderea a 50 de conturi colective și 150 de conturi individuale de economii; organizarea a 4 noi brigăzi utemiste și activizarea celor 36 brigăzi existente; — crearea a 5 noi posturi utemiste de control; — sprijinirea deschiderii unui curs de minime tehnice; — organizarea unei brigăzi-raid pe fabrică; — sprijinirea brigăzilor pentru aplicarea metodelor sovietice și a invențiilor în scopul mobilizării tinerelor pentru obținerea titlurilor de cea mai bună tricoteură și croitoreasă.

Din expunerea tovarășului
SARCHIZIAN VARDAN
secretarul comitetului
organizației de bază U.T.M.

Tineri și tinere din industria ușoară!

Urmați exemplul tinerilor de la uzina „Progresul"-Brăila, antrenîndu-vă și voi în lupta pentru realizarea de cît mai multe economii, care să echivaleze cu costul unor importante produse finite ale întreprinderilor voastre!

Colectiviștii — în frunte

TIMIȘOARA. — (de la corespondentul nostru, **Svetislav Isacov**)

Intreținerea culturilor are o importanță deosebită în obținerea unor recolte bogate la hectar. De aceea colectiviștii și țăranii muncitori din regiunea Timișoara acordă toată atenția îngrijirii la timp a culturilor. Membrii gospodăriei colective din comuna Căpăt, de pildă, au început printre primii prășitul porumbului, iar colectiviștii din comuna Giera, raionul Deta, execută acum cea de a doua prașilă la sfecla de zahăr.

Și la gospodăria colectivă „Petöffi Sandor" din comuna Dumbrăvița lucrările de întreținere a culturilor sînt de asemenea avansate. Suprafața cultivată cu sfeclă de zahăr a și fost prășită cu cîteva zile înainte de reînceperea ploilor, iar de curînd, colectiviștii din Dumbrăvița au terminat și prășitul mazărij, verzei și cepei. Tineri colectiviști ca Szilaghi Iosif, Tomanicska Alexandru (secretarul organizației de bază U.T.M.) și alții au fost și de data aceasta în primele rînduri în muncă, depășindu-și cu mult normele la prășit.

De asemenea și la gospodăria agricolă colectivă din comuna Carani au început muncile de întreținere a culturilor. Pînă de curînd, ei au prășit 10 hectare cu sfeclă de zahăr, 9 hectare floarea soarelui și alte culturi.

Munca tinerei tehniciene

ALBA IULIA. — (de la corespondentul nostru, **Mihail Caramfil**). Utemista Maria Voica este tehnician fito-sanitar (cu protecția plantelor) la sfatul popular al raionului Alba-Iulia. Ea a terminat de curînd școala și iat-o astăzi pe teren, luptînd prin cunoștințele ei împotriva a tot ce ar putea să împiedice străduința oamenilor de pe ogoare de a dobîndi recolte bogate.

Dușmanul i s-a și ivit în față. Este un gîndac albastru, lucios, cu picioarele și spinarea portocalii iar capul negru. De cum l-a văzut l-a și cunoscut. Este gîndacul bălos. Gîndacul acesta a invadat culturile de orz și ovăz din raion. Lupta împotriva lui nu e de loc ușoară. Totul trebuie luat din timp, orice întîrziere poate aduce pierderi grave.

Maria Voica a și luat măsuri urgente. Au fost trimise cantități mari de nitroxan și arseniat de plumb și de calciu în tot raionul. Acum se frămîntă, este îngrijorată. A primit vești că gospodăriile agricole colective din Țelna, Berghiu și Șard precum și țăranii muncitori din Bărăbonț, Alba Iulia și din alte comune au și început să împrăștie pe cîmp prafurile trimise de sfatul popular raional.

„Trebuiesc salvate culturile". Gîndul acesta o frămîntă mereu și-i dă curaj. O însuflețește și faptul că oamenii îi ascultă sfaturile, se străduiesc. Simțind toată răspunderea pe care o are față de recoltă, față de hrana poporului muncitor, Maria Voica este hotărîtă să învingă cu orice preț atacurile dăunătorilor recoltei.

Au terminat planul de foraj înainte de termen

Fiecare sondă forată înainte de termen de sondorii de la schela Berca, constituie mîndria tuturor petroliștilor din Valea Prahovei. Brigada condusă de Constantin Răducanu de la sonda 425 oa și echipele conduse de maiștrii sondori Ioan Cristian, Gh. Dinu și Tudor Gătej sînt cunoscute pentru realizările lor. Ele și-au îndeplinit planul de foraj pe luna mai în numai 14 zile, de la această dată lucrînd în contul lunii iunie. Cu ajutorul metodei sovietice a forajului rapid și a micii mecanizări, brigada condusă de Stroe Ciocan, de la sonda 421 și echipele maiștrilor sondori Gh. Dumitrache, Gh. Petre, Gh. Amandache au terminat planul de foraj pe luna în curs încă de la 12 mai.

(Agerpres).

Veghind ca mugurii să înflorească

Grija pentru educația copiilor, pentru sănătatea lor, este una din principalele preocupări ale partidului și guvernului nostru.

In vederea acestui scop se acordă o deosebită atenție pregătirii noilor educatoare, care vor avea sarcina să educe copiii în spiritul moralei comuniste, să sădească în sufletul lor dragostea față de patrie și întreg poporul muncitor.

Cu sîrguință se pregătesc elevele anului IV de la Școala pedagogică de educatoare din Botoșani. O mare importanță în cadrul acestei pregătiri a avut-o practica pedagogică de trei săptămîni. Zilele de practică au fost mult așteptate de eleve pentru a-și petrece cu plăcere timpul în mijlocul copiilor, ceea ce dovedește cu prisosință dragostea pentru cariera ce li se deschide în față, precum și conștiinciozitatea cu care s-au pregătit înainte de începerea activității lor. Din timp elevele au rugat pe tovarășa profesoară să programeze ore de consultații în care să discute asupra particularităților fizice și psihice ale copiilor, particularități după care s-au orientat elevele în tot timpul muncii lor cu copiii.

Activitatea practică a fost bine planificată și în vederea ei elevele s-au îngrijit de confecționarea materialului didactic necesar, lucrînd după indicațiile tovarășei profesoare de specialitate.

S-au evidențiat în această direcție elevele: Hopulete Domnica, Durian Eleonora, Lepădatu Viorica, Cloșcă Elena, Ilie Ana și altele care au pregătit un bogat material didactic cum ar fi: tablouri desenate, cartonașe cu cifre, ilustrații și albume din lucrările executate de către copii. Elevele Hagiu Elena, Diaconiței Didina, Ciobanu Elena, au confecționat pentru grădinița nr. 3 o gazetă de perete la care au fost afișate articole ce au oglindit diferite aspecte din munca lor, apoi au lucrat diferite măști de animale din carton cu care au fost costumați copiii ca jocurile să decurgă în mod mai atractiv. Bine a muncit și eleva Raicu Emilia și mai ales eleva Ionescu Rodica care au confecționat pentru grădinița nr. 2, pe lîngă desene, multe ilustrații, cartonașe cu cifre, o gazetă de perete lucrată cu mult interes și de asemenea au ținut și lecții de bună calitate la practică.

Elevele s-au prezentat bine la practică. Sotuha Rodica de pildă a ținut lecții frumoase. Dintre toate, interesantă a fost lecția cu tema „Munca pe parcelă" prin care a stimulat copiii, le-a arătat că prin aceasta participă și ei la campania de însămînțare, iar copiii își exprimau dragostea pentru muncă prin versurile ce le cîntau cu multă însuflețire:

„Țara vrea să o ajute
Și copiii pe-ntrecute.
Iute, iute, grebla, sapa,
Stropitoarea și cu apa".

In general, elevele au fost mult apropiate de copii și exigente față de ei.

Majoritatea elevelor au făcut vizite la domiciliul copiilor, au stat de vorbă cu părinții lor. Iar cînd mamele, la terminarea lucrului, veneau să-și ia copiii, elevele practicante la căminele de zi, povesteau mamelor cum au petrecut copiii ziua în cămin, ce au lucrat cum s-au încadrat în colectiv.

In timpul practicii elevele repartizate la diferite cămine și grădinițe de copii, au avut cel mai nimerit prilej de a pune în practică toate cunoștințele acumulate în decursul celor aproape patru ani de școală.

Ele au mai avut posibilitatea să-și adîncească și să-și lărgească orizontul cunoștințelor lor, în legătură cu munca educativă, prin faptul că au ținut lecții deosebite de cele predate în timpul practicei de o zi. Astfel la grădinița nr. 4 elevele au ținut lecții noi ca: „Poveste după modelul educatoarei", „Povestire după tablouri", iar întocmindu-și planurile de lecții după traducerile sovietice, la căminul nr. 1 de exemplu eleva Pantiu Elena a făcut cu copiii pentru prima dată o lecție de construcție cu tema „O fabrică".

Deosebit de atractive pentru copii au fost teatrele de păpuși prezentate de către elevele practicante care tot în acest timp au învățat mînuirea păpușelor și felul cum se organizează o astfel de activitate.

Destul de important este faptul că unele eleve au reușit să-și capete încredere în forțele lor de muncă, cu ocazia practicii, înlăturînd timiditatea sau alte trăsături negative ce nu constituiau decît o piedică în munca lor educativă, cum a fost cazul elevei Moldovan Aglaia sau Pantiu Elena, care pînă atunci nu au ținut lecții sub pretextul că nu le este propriu acest talent.

Felul cum se organizează munca la o grupă combinată de copii, a constituit o greutate în munca elevelor practicante, dar și această problemă a fost limpezită în decursul celor trei săptămîni de practică.

Toate aceste succese dobîndite de eleve este clar că se datoresc în mare parte și sprijinului tovarășei profesoare care împreună cu tovarășa educatoare și colegele elevelor care țineau lecții analizau fiecare lecție, scoțîndu-i în relief și părțile bune și cele rele. Din aceste analize elevele au avut de tras foarte multe învățăminte.

Elevele nu vor uita niciodată deosebita îndrumare și ajutor acordate de tovarășa profesoară de pedagogie Artimon Agafia, care n-a precupețit nimic pentru ridicarea nivelului profesional al elevelor, fiind gata oricînd să le dea indicațiile și sprijinul de care au avut ele nevoie. In mod deosebit a muncit și tovarășa educatoare Rețeanu Luiza de la căminul nr. I, care și în timpul ei liber, s-a ocupat de eleve.

Prin felul cum au înțeles să muncească în acest timp, elevele anului IV, promit a fi demne de munca ce le așteaptă, promit că vor fi în stare să facă o educație sănătoasă copiilor oamenilor muncii.

NEGRU EMILIA
elevă anul IV
Școala pedagogică
de educatoare
Botoșani

Să nu simtă nici o clipă copiii că nu sînt lîngă mama — iată un țel greu de atins pentru o educatoare. Pentru asta trebuie să-i iubești cu pasiune, să-i îngrijești cu devotament. Se pare, după zîmbetul celor doi copilași, că educatoarea a reușit pe deplin.

Insemnări

O gazetă de perete universal valabilă

A ști că gazeta de perete este oglinda întreprinderii nu înseamnă că ești filosof sau mare ideolog. E un lucru cît se poate de simplu. Cîți utemiști nu ți-ar putea repeta despre menirea, despre sarcinile gazetei de perete!

De curînd am avut ocazia să văd o gazetă de perete scrisă la un „înalt" nivel ideologic. E vorba de „Spre socialism", gazeta de perete a organizației de bază U.T.M. a cooperativei din Pîncota, regiunea Arad.

Ultimul număr al gazetei de perete a apărut la 15 mai. Are patru articole. Utemiștii Ardeleanu Maria, Tărhuna Ioan, Varga T. Maria, Szinega Fr. și Hauptman Ecaterina, membrii colegiului de redacție, și-au demonstrat încă odată calitățile de „ași" ai problemelor ideologice.

Tovarășul Drăgălina Aurel semnează articolul „Materialism și empiriocriticism".

Tov. Wohlrapp își dedică articolul Comunei din Paris.

Articolul tovarășului Kaiser Anton este intitulat „Babeuf 1760—1797", iar cel de al patrulea articol, nu cade departe de tematica celorlalte.

Articolele sînt scrise documentat.

Tovarășii noștri de la Pîncota au scăpat însă un singur lucru. Tobă de atîta ideologie, au uitat că gazeta de perete este oglinda întreprinderii, deci că o gazetă de perete a unei cooperative sătești ar trebui să scrie despre achiziții, comerțul de întîmpinare, atitudinea față de cumpărători, lupta împotriva risipirii bunului obștesc. Iar „Spre socialism" ar putea fi agățată și la fabrica de conserve de pește din Tulcea și nimeni n-ar putea remarca vreo înstrăinare.

Deci, o mică scăpare. Doar atît...

ȘT. HALMOȘ

O bucurie pentru Marioara

Au venit zilele frumoase de vară. In grădinițe, la casele pentru cei mici, la casele pionierilor ca și în parcuri copiii și-au reluat „preocuparea" lor principală din aer liber: joaca.

In țara noastră există o grijă deosebită pentru a dezvolta la copii dragostea față de ce e nou și folositor. Nimic din ceea ce poate bucura pe copii nu este neglijat. Au fost înființate numeroase întreprinderi producătoare de jucării cum sînt: „Bucuria copiilor" din Capitală, „Ambalajul metalic" din Timișoara, „Pionierul" din Botoșani. Direcția instituțiilor preșcolare și caselor de copii din Ministerul Invățămîntului, în colaborare cu Ministerul Sănătății, Ministerul Industriei Ușoare, Ministerul Comerțului Interior, Ministerul Gospodăriei Comunale și Industriei Locale și UCECOM au inițiat o acțiune de revizuire și îmbunătățire a calității și tipurilor de jucării.

Cu prilejul unor cercetări efectuate la depozitul Ministerului Comerțului Interior, la fabrica „Bucuria copiilor" și UCECOM de către reprezentanți ai acestor ministere s-a stabilit că din cele peste 100 de tipuri de jucării unele sînt necorespunzătoare. In vederea îmbunătățirii calității jucăriilor și lărgirii sortimentelor se vor organiza concursuri în întreprinderile și unitățile producătoare. Noile tipuri de jucării vor fi introduse în fabricație cu avizul colectivului format din reprezentanți ai ministerelor și instituțiilor tutelare.

...Specialiști, oameni de răspundere, se frămîntă să asigure fabricarea de jucării cît mai frumoase.

Și nu va fi fericire mai mare pentru pedagogul experimentat sau pentru artistul plastic decît aceea că Marioara, primind păpușa va zîmbi cum numai ochii ei știu să zîmbească...

R. TOBIANU

Produse noi în „orașul-uzină"

Cînd auzim despre Reșița — orașul uzină — ne vin în minte mașinile mari și complicate, agregatele masive care sînt produse la marile uzine — mîndrie a patriei noastre. Iată însă că deunăzi ne-a sosit o știre nouă: la uzinele de utilaj petrolifer din Reșița s-au produs primele cantități de clești universali, ciocane și nicovale pentru bătut, coase, cuțite pentru conserve. De asemenea s-au terminat prototipuri pentru ventilatoare, transformatoare de mînă și un motor pentru picup. Sînt în curs de terminare și alte produse: triciclete și trotinete pentru copii.

Un lucru obișnuit, dar deosebit de semnificativ. De pe poarta aceleași uzine vor ieși laolaltă și utilaj modern petrolifer și cuțite pentru conserve și trotinete. Tot ce produce industria noastră socialistă este destinat îmbunătățirii și înfrumusețării vieții de fiecare zi a oamenilor muncii.

Desigur, noile produse de larg consum fabricate la Reșița nu vor știrbi cu nimic prestigiul și faima de „pilon al industriei grele" a uzinelor reșițene. Dimpotrivă marca „Produs la Reșița" de pe ventilatoare, cuțite pentru conserve sau triciclete va duce mai departe bunul renume al muncitorilor de aici.

Oamenii muncii din țara noastră așteaptă cu încredere apariția în magazine a noilor produse de larg consum-Reșița.

EM. RUCAR

Scrisoare către redacție

Un tînăr „deosebit"

Pe cei din Beregsăul Mare i-am ascultat povestind despre viața lor nouă din anii regimului democrat-popular. In cuvinte pline de mîndrie mi-au vorbit despre fruntașii lor în lupta pentru recolte bogate.

Ei n-au uitat însă să mi-l prezinte și pe tînărul Dorcău Ionel. Pentru prima dată cînd am auzit că vor să-mi povestească despre el, am crezut că este vorba de un tînăr deosebit de ceilalți, prin aceea că el e în fruntea tuturor. După ce l-am cunoscut mi-am dat repede seama prin ce anume este el într-adevăr „deosebit" de ceilalți și nu m-am bucurat de fel.

Ionel este fiul văduvei Dorcău Saveta colectivistă din comuna Beregsăul Mare. In anii asupririi moșierești și capitaliste, zi și noapte a muncit ea cînd la chiabur, cînd la moșier pentru a-l crește pe Ionel.

Acum, cînd căile învățăturii au fost larg deschise pentru orice tînăr muncitor din patria noastră, Ionel a fost dat să învețe la o școală medie din Timișoara. Lui însă nu i-a plăcut cartea. După cîțiva ani a părăsit școala. Intors în sat, tinerii din organizația de bază U.T.M. au considerat că totuși, cît a stat la Timișoara, Ionel și-a însușit unele cunoștințe pe care ei nu le au încă și astfel el va fi capabil să fie conducătorul lor. L-au ales secretar al organizației de bază U.T.M. El a înțeles greșit aprecierea utemiștilor și a devenit în scurt timp un om îngîmfat. A început să-i privească pe tovarășii săi de sus, de la „înălțimea cunoștințelor sale".

Pornit pe o pantă greșită el nu s-a oprit aici. A început să fugă de muncă. Munca atît de scumpă fiecărui tînăr din Patria noastră, munca ce-l înnobilează pe om, pe Ionel îl supără și-l plictisește. Nimeni nu a avut prilejul să-l vadă la cîmp sau măcar muncind.

In toiul muncilor agricole, cînd colectiviștii munceau zi și noapte pentru a nu pierde momentul prielnic al însămînțărilor, Ionel se plimba pe ulițe sau se închidea la secția M.A.T. a cooperativei din comună. Și adeseori se ducea la Timișoara în căutare de noi „distracții".

Lenevia însă nu-ți dă nici mîncare și nici bani de băutură. Pentru a obține acești bani Ionel a adoptat o metodă pe care cu greu ți-o poți măcar închipui: o bate pe propria sa mamă silind-o astfel să-i dea banii strînși prin munca ei.

Comuniștii din comună, utemiștii, deputații, aflînd despre aceste apucături care nu corespund cu calitatea lui de utemist, cu caracterul tînărului din patria noastră au stat de vorbă cu el și l-au criticat în nenumărate rînduri cu scopul de a-l ajuta să reintre în rîndurile tovarășilor săi.

Ionel nu a vrut să țină cont de cuvintele nimănui. El nu și-a dat seama cît de greșit este drumul pe care a pornit nici chiar în momentul în care utemiștii, pierzîndu-și cu totul încrederea în el, l-au înlocuit din munca de secretar al organizației de bază U.T.M.

Eu mă întreb: putem fi nepăsători cînd în rîndurile tineretului nostru mai există astfel de tineri „deosebiți" ca Ionel Dorcău? Răspunsul meu e limpede: nu, nu putem.

Și cred că tocmai faptul că el este tînăr, că în jurul său se află oamenii noștri minunați, îl va ajuta să ajungă pe calea cea dreaptă. Această sarcină grea, dar de cinste îi revine lui în primul rînd, iar mai ales utemiștilor din organizația de bază U.T.M. Beregsăul Mare. Cred că este necesar ca ei să facă tot posibilul să-l atragă pe Ionel în muncă. Munca este prin ea însăși cel mai bun mijloc de educare. De îndată ce va îndrăgi-o, va uita băutura și distracțiile ieftine, apucăturile rele izvorîte din inactivitate, va prețui munca mamei sale și va privi-o cu alți ochi, va iubi-o, își va prețui tovarășii.

Am scris despre purtările lui Ionel Dorcău și în ziarul „Drapelul roșu" din Timișoara încă prin Aprilie. Am observat însă că critica de atunci nu l-a determinat să se schimbe. De aceea de data aceasta prin paginile „Scînteii tineretului" pun problema lui în fața tinerilor din toate colțurile țării pentru a o discuta și a-i arăta că trebuie neapărat să se îndrepte.

Cred că Ionel Dorcău se va putea schimba. Ce credeți?

Corespondent
IOAN NIȚU

Jurnal artistic

Un minunat documentar despre petroliştii sovietici*)

Mirel Ilieşiu

O scenă din film

Acum cîţiva ani, undeva în largul Mării Caspice, aproape de portul Baku, geologii sovietici au descoperit existenţa unui bogat zăcămînt petrolifer. Infruntînd valurile grele ale mării şi clima aspră a regiunii, petroliştii din Baku au reuşit să smulgă din fundul apelor petrolul, construind cea mai extraordinară exploatare petroliferă din cîte s-au înfăptuit pînă acum. Deasupra valurilor spumegînde ale mării, la cîţiva kilometri de ţărm, înfruntînd furtuna şi incendiul, sondori, sudori şi mecanici au ridicat sonde, au extras petrolul, au construit un adevărat orăşel, expresie vie a îndrăznelii creatoare a oamenilor sovietici, a forţei atotbiruitoare a ştiinţei şi tehnicii înaintate puse în slujba omului.

Despre toate aceste întîmplări neobişnuite ne povesteşte în imagini minunatul film documentar sovietic „Petroliştii din Caspica", semnat de scenaristul, regizorul şi operatorul Roman Carmen, în colaborare cu scenariştii I. Osupov şi I. Cosumov şi operatorii D. Mamedov, A. Zemeachin, S. Medînschi şi F. Leontovici.

Realizat cu o mare măestrie artistică, filmul izbuteşte să emoţioneze şi să convingă, captînd încă de la început atenţia spectatorului. Spre deosebire de foarte multe filme documentare care se mărginesc doar la o prezentare expozitivă a unei sume de fapte şi cifre, „Petroliştii din Caspica" reuşeşte, după cum indică chiar titlul, să prezinte construirea acestei exploatări petrolifere, într-o poveste finită, cu o acţiune dramatică unitară şi închegată, de un larg suflu epic. Acesta este „secretul" adîncului interes cu care spectatorul urmăreşte filmul de la primele şi pînă la ultimele lui cadre.

Marele merit al realizatorilor îl constituie tocmai faptul că ei nu s-au lăsat furaţi de „neobişnuitul" acestei acţiuni, şi că au închegat întreaga desfăşurare a filmului, în jurul unui conflict major: lupta dramatică pe care petroliştii au dus-o permanent cu marea, cu forţele ei deslănţuite. Pe fondul acestei lupte tenace şi crîncene dintre oameni şi mare, în care fiecare îşi apăra cu străşnicie dreptul asupra petrolului, Roman Carmen şi-a clădit întregul film. Deşi fiecare episod al filmului îşi are desfăşurarea sa dramatică proprie, se simte totuşi, în fiecare secvenţă, ca un fir roşu, existenţa conflictului major, care apare mereu ca un leitmotiv al filmului: lupta dintre oameni şi mare.

Iată de exemplu secvenţa construirii rezervoarelor de petrol. Din cauza unei furtuni, vasele cisterne care trebuiau să încarce petrolul extras nu pot părăsi portul. Există primejdia ca mari cantităţi de ţiţei smuls cu atîta trudă din adîncurile mării, neavînd unde fi depozitat, să fie din nou azvîrlit în mare. In faţa constructorilor se pune sarcina grea de a termina cu mult înainte de termen construcţia rezervoarelor de petrol. Munca lor capătă astfel un sens mult mai adînc şi o desfăşurare foarte dramatică. Spectatorul se simte dintr-odată alături de petrolişti. El trăieşte împreună cu ei toată măreţia momentului. Impreună înfruntă întunericul nopţii şi deslănţuirea furtunii. Impreună încearcă emoţia fiecărei plăci sudate în plus şi a fiecărei secunde cîştigate, care-i apropie de terminarea lucrării. Şi atunci cînd petrolul gîlgîie pentru prima dată prin vanele rezervoarelor, împreună încearcă marea bucurie şi satisfacţie, a noii victorii cîştigate împotriva mării: nici o picătură de petrol n-a fost cedată apelor.

In acest fel sînt construite cu cîteva excepţii toate episoadele filmului.

Cît de plat şi de neinteresant ar fi putut deveni acest episod, dacă realizatorii lui s-ar fi mărginit să prezinte într-un mod expozitiv munca constructorilor, metodele folosite, fruntaşii în întrecerea socialistă etc.

Existenţa unui conflict major, a unei dezvoltări dramatice unitare, a făcut posibilă de asemenea dezvăluirea mult mai puternică şi mai convingătoare a caracterelor eroilor filmului.

Mereu în acţiune, mereu preocupaţi de a smulge mării cît mai mult din ţiţeiul ascuns pe fundul său, aşa ne sînt prezentaţi eroii acestui film.

Cu meşterul Caverocichin, de exemplu, facem cunoştinţă încă de la început. Il vedem în primul grup al petroliştilor şi geologilor care sosesc aici, pentru a începe forarea celei dintîi sonde. Obiectivul aparatului de filmat se opreşte asupra lui după ce şalupele care i-au adus aci s-au înapoiat în port. Fumează o ţigară, se uită lung la stînci şi pe figura lui citeşti cu uşurinţă gîndul care îl frămîntă: o fi oare petrol sub aceste stînci?

Mai tîrziu, în timpul forării primei sonde, e complet schimbat. Deşi permanent preocupat de buna desfăşurare a lucrării de forare, figura lui exprimă liniştea şi siguranţa meşterului cu experienţă, care ştie întotdeauna ce are de făcut.

Operaţiunile de forare au fost terminate. Se instalează capul de erupţie. Se deschid robinetele, se aşteaptă izbucnirea petrolului. Chipul lui Caverocichin exprimă din nou aceeaşi frămîntare, aceeaşi nelinişte ca şi la început: există oare petrol în fundul mării?

Incordarea ajunsă la maximum se transformă într-o explozie de bucurie în clipa cînd din gura capului de erupţie izbucneşte vijelios primul şuvoi de ţiţei furat mării. Deşi e nebărbierit, deşi trăsăturile feţei sale sînt denaturate de eforturi, Caverocichin pare cu zece ani mai tînăr numai din cauza bucuriei nestăvilite ce i se citeşte în ochi.

Unul din tovarăşii lui de muncă îşi înmoaie mîinile în găleata cu păcură, prima păcură smulsă din fundul mării, pentru care ei au stat zile şi nopţi întregi de veghe într-o supremă încordare. Cu această păcură el mînjeşte obrazul lui Caverocichin şi apoi sărută obrazul mînjit. Este în acest gest toată pasiunea acestor oameni minunaţi pentru petrol, pentru munca lor, toată dragostea pe care ei o nutresc unul faţă de altul.

Numai pe această linie, prezentaţi în plină acţiune, determinînd ei înşişi dramaturgia filmului, pot fi creaţi eroi autentici, caractere vii, convingătoare, emoţionante. Prin ei şi cu ajutorul lor, spectatorul reuşeşte să cunoască nu numai pe petroliştii acestei exploatări din largul mării, ci pe toţi petroliştii sovietici, ba mai mult chiar, întregul popor sovietic.

E neîndoios că realizarea unui film atît de frumos, a fost chezăşuită de existenţa unui scenariu literar de bună calitate. Chiar dacă scenariul literar nu a putut descrie în amănunt întreaga desfăşurare a filmului — unele din episoadele filmului (incendiul de exemplu), neputînd fi prevăzute de scenarişti — el a ajutat însă regizorul să adîncească tema, i-a fixat liniile directoare ale viitorului film, desfăşurarea sa dramatică, l-a ferit de o rezolvare şablon. Dar, în afară de scenariu, regizorul şi operatorii unui film trebuie ei înşişi să cunoască perfect realitatea, viaţa, oamenii pe care îi descriu.

Creatorii filmului „Petroliştii din Caspica" au trăit 6 luni în mijlocul acestor oameni minunaţi. In acest timp ei au învăţat să-i cunoască, au început să-i înţeleagă şi să-i iubească. Au trăit împreună bucuriile şi necazurile, clipele de mare încordare ca şi cele de răgaz. Şi astfel ei au reuşit ca în film să nu existe aproape deloc cadre neutre, neinteresante, independente de conţinutul acţiunii.

Fiecare amănunt a fost folosit de realizatori cu o mare măestrie, subliniind şi dezvăluind noi sensuri ale fiecăreia din întîmplările petrecute în acest orăşel neobişnuit.

Pe pilonii de fier ai podeţelor pe care e construit orăşelul s-au aşezat liniştite două vrăbii. Un fapt mărunt, pe care mulţi probabil nici nu l-ar fi observat, dar cît de convingător vorbeşte un astfel de fapt despre trăinicia acestei aşezări omeneşti, construite în largul Mării Caspice. Exemple de acest fel sînt nenumărate. Fiecare episod este îmbogăţit de asemenea detalii artistice, emoţionante, care adîncesc ideile majore ale filmului.

Realizat cu o mare măestrie artistică, pe baza unei cunoaşteri temeinice a realităţii, filmul „Petroliştii din Caspica", trezeşte admiraţia profundă faţă de minunaţii oameni sovietici, faţă de marile lor realizări puse în slujba păcii şi a omului.

*) Filmul „Petroliştii din Caspica" rulează la cinematograful „Maxim Gorki" din Capitală.

Studenţii romîni în U.R.S.S.

Elena Pance va deveni biolog

A. Zaharov

Elena Pance a sosit în Uniunea Sovietică acum patru ani. Cînd a coborît pe peronul gării Kiev împreună cu tovarăşii săi, ea era foarte emoţionată. Iată Moscova oraşul la care se gîndea atît de mult încă de cînd se afla în Romînia, în oraşul Baia Mare.

Elena a hotărît să se dedice studierii biologiei şi şi-a ales facultatea de biologie şi pedologie a universităţii din Moscova. Ea ştia bine că aceasta este una din cele mai mari facultăţi ale celei mai bune universităţi din Uniunea Sovietică. Facultatea are două secţii: biologie şi pedologie şi pregăteşte specialişti cu o înaltă calificare în diferite ramuri ale ştiinţelor naturii. La secţia de biologie există 19 catedre: antropologie, hidrobiologie, genetică, darwinism, embriologie, fiziologia animalelor, botanica plantelor superioare, geobotanica, fiziologia plantelor şi altele; la pedologie sînt patru catedre: ştiinţa solului, geografia solului, agronomie, amelioraţie. Renumiţi biologi sovietici ale căror nume sînt cunoscute nu numai în Uniunea Sovietică, ci şi dincolo de hotare, împărtăşesc cunoştinţele lor tineretului. Aceştia sînt academicienii A. Oparin şi V. Şapoşnikov precum şi G. Nikolski, S. Severin, H. Koştoiant, V. Kovdal şi alţi membri-corespondenţi ai Academiei de ştiinţe din U.R.S.S. Studenţii biologi au la dispoziţie o bază experimentală înzestrată cu aparatele cele mai perfecţionate, cu cîteva staţiuni ştiinţifice răspîndite în diferite părţi ale Uniunii Sovietice, cu cea mai bună grădină botanică din Moscova, un muzeu zoologic care cuprinde zeci de mii de materiale.

Elena cunoştea toate acestea din reviste şi ziare. Dar cînd a trecut pragul acestei facultăţi ca studentă în anul I, ea a văzut mult mai multe lucruri decît se aştepta. Ea a făcut cunoştinţă cu cei 200 de tineri din anul I şi a intrat într-un colectiv studenţesc unit.

In această facultate se găsesc reprezentanţii din aproape toate republicile Ţării Sovietice. Valentina Homiakova a venit din oraşul Groznîi, ucraineanul Vladimir Diacenko — din Donbass, Tatiana Vetrova — din Bielorusia, Maia Miledjaeva din oraşul turkmen Bairam-Ali, Valide Djamalova — din Daghestan.

Elena a întîlnit la cursuri pe compatriota ei Emilia Marinescu din Galaţi. Mai tîrziu ea a făcut cunoştinţă cu studenţii romîni din alte facultăţi.

Incă din prima zi ea a depus o muncă perseverentă. Elena trebuia să studieze foarte mult. La început era mai greu. Ea cunoştea slab limba rusă avea lacune şi în ceea ce priveşte cunoştinţele de fizică.

Elena urmărea cu atenţie cum muncesc tovarăşii ei de grupă —studenţii sovietici. Majoritatea lor nu numai că învăţau excelent dar şi desfăşurau o vastă activitate obştească, făceau sport, participau la activitatea artistică de amatori. Elena a înţeles că principalul e să-şi organizeze bine timpul, să se pregătească sistematic pentru studii. Toate acestea au fost confirmate de experienţa primului an de învăţămînt. In ciuda greutăţilor, Elena a terminat anul I cu calificativele „bine" şi „foarte bine". Aceleaşi calificative le-a obţinut şi în următorii 3 ani.

In fiecare vară, studenţii de la facultatea de biologie fac practică. După anul I şi II ei fac practică la bazele şi staţiunile biologice ale facultăţii, iar după anul III şi IV în expediţii, trimise în diferite raioane ale ţării. Pe ogoare, şantiere, în colhozuri, la staţiunile biologice experimentale, studenţii îşi consolidează cunoştinţele căpătate, se obişnuiesc cu munca grea, dar pasionantă de cercetător.

Elena Pance şi Emilia Marinescu au făcut prima oară practica pe malul rîului Oka în satul Turovo. Aici făceau practica toţi colegii lor. Munca în comun a închegat mai strîns colectivul. Impreună cu Evghenia Nosova şi Valentina Larina, două prietene din Moscova, Elena a alcătuit ierbare, a studiat fauna şi flora raionului.

Seara, toţi se adunau în jurul focului. Şi deasupra rîului, cîmpiilor, păşunilor întinse răsunau în diferite limbi, înfocatele cîntece ale tineretului, cîntece despre prietenie, despre munca paşnică şi fericită, despre dragoste.

După terminarea anului II Elena a făcut practica în unul din cele mai frumoase locuri din împrejurimile Moscovei — la staţiunea biologică din Zvenigorod a universităţii.

In anul III, studenţii facultăţii de biologie şi pedologie trebuiau să-şi aleagă viitoarea lor specialitate. Elena Pance a hotărît să se specializeze în microbiologie, a cărei catedră e condusă de unul din cei mai mari biologi, academicianul V. N. Şapoşnikov. Prietena ei Evghenia Nosova s-a specializat în biochimia animalelor, Valentina Larina — în embriologie.

De doi ani Elena Pance se ocupă de microbiologie. In acest timp ea a început să-şi îndrăgească specialitatea. Elena studiază acum microorganismele în sistemul radicular al plantelor, influenţa lor asupra compoziţiei solului, asupra creşterii plantelor. Munca ei, ca şi a celorlalţi studenţi are o însemnătate practică nemijlocită. Munca ştiinţifică experimentală a studenţilor din universitate se include în mod organic în planul muncii ştiinţifice a catedrelor, plan care la rîndul său e strîns legat cu practica economiei naţionale a ţării.

Cu toate că cele trei prietene studiază la catedre diferite ele îşi petrec deseori timpul liber împreună. Insoţită de prietenele ei, Elena a frecventat aproape toate teatrele şi muzeele din Moscova.

Mai e puţin timp pînă la sesiunea examenelor de vară. Studenţii desfăşoară o muncă încordată. Elena Pance va termina în anul acesta cursurile anului IV.

In faţa noii clădiri a universităţii din Moscova, pe Colinele Lenin se află grădina care are o suprafaţă de peste 40 de hectare, cu loturi miciuriniste, încăperi cu climat artificial, bazin experimental şi vivarii. Viitorii biologi îşi vor pregăti lucrările lor de diplomă în aceste laboratoare minunat utilate.

Elena mai are încă un an de muncă încordată. Ea crede că va termina cu succes şi acest an ca şi ceilalţi, pentru ca atunci cînd se va întoarce în patria ei, să fie unul din acei specialişti cu o înaltă calificare, care sînt atît de necesari Romîniei noi, socialiste.

NOTE

Voinţa, elanul — înving

Puţini dintre spectatorii prezenţi duminică în tribunele stadionului Dinamo din Capitală se aşteptau la o victorie a tinerei formaţii Voinţa-Bucureşti în faţa fruntaşei clasamentului Seriei I-a a Categoriei B. Progresul F.B. Aceasta nici pe departe pentru că subestimau posibilităţile echipierilor Voinţei, ci pentru faptul că jucătorii de la Progresul Finanţe Bănci — luaţi în ansamblu — au mai multă experienţă, posedă o tehnică mai avansată, un control mai bun al balonului. Şi totuşi, Progresul Finanţe Bănci a înregistrat duminică prima înfrîngere în actualul campionat.

Succesul tinerilor fotbalişti de la Voinţa este pe deplin meritat. El a confirmat încă odată că victoriile internaţionale obţinute nu de mult peste hotare de tinerii fotbalişti de la Voinţa — care alcătuiesc echipa naţională de juniori — sînt urmarea firească a unei bune pregătiri, a seriozităţii cu care jucătorii privesc antrenamentele şi bineînţeles a dragostei pentru colectiv.

In ce a constat duminică superioritatea Voinţei-Bucureşti? In primul rînd în puterea de luptă a tuturor jucătorilor. Trebuie remarcat faptul că întreaga echipă, începînd cu Boceanu şi terminînd cu Virgil Florea, a luptat cu însufleţire de la un capăt la altul al meciului şi nu s-a intimidat de bunul renume al jucătorilor adverşi. Mai mult, fotbaliştii de la Voinţa avînd şi o bună pregătire fizică şi-au impus superioritatea mai ales în prima parte a jocului cînd au şi înscris două puncte prin Covaci (minutul 27) şi Copil (minutul 32). In această repriză, echipierii Voinţei-Bucureşti au jucat bine atît în apărare — unde Dascălu, Stancu, Nedelcu au format un „zid" aproape de nepătruns, iar Bodo şi Ţîrcovnicu — halfi de margine — au alimentat continu înaintarea — cît şi în atac. Linia de înaintare, agresivă, a efectuat dese schimburi de locuri, multe din ele reuşite. Cele două extreme, Copil şi Virgil Florea, cît şi centrul atacant Covaci, au constituit un permanent pericol pentru apărătorii Progresului F. B.

Repriza a doua a meciului a avut un aspect diferit. Progresul F.B. reuşeşte să aibe iniţiativa şi domină insistent. Dominarea este concretizată în minutul 65 cînd Iordache transformă o lovitură de pedeapsă de la 11 m. în urma unui hands comis în careu.

Totuşi apărarea Voinţei joacă ferm şi destramă multe din acţiunile ofensive ale atacanţilor de la Progresul F.B.

„Voinţa"-Bucureşti a cîştigat duminică pe merit un joc dificil. Ea a reuşit să întreacă o formaţie bine pregătită care „merge" direct la lupta pentru titlu. Cu atît mai mare este meritul „Voinţei" cu cît a reuşit să opună tehnicii adversarului, mult elan şi voinţă de a cîştiga.

R. CALARAŞANU

Manifestări culturale închinate aniversării reunirii Ucrainei cu Rusia

In Capitală şi în ţară continuă să aibe loc în tot cursul acestei săptămîni, numeroase manifestări culturale închinate aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

La Casa Prieteniei Romino-Sovietice A.R.L.U.S., joi după amiază s-a desfăşurat un jurnal vorbit, despre marile festivităţi jubiliare care au loc în Uniunea Sovietică, cu prilejul celei de a 300-a aniversări a reunirii Ucrainei cu Rusia. Cu acest prilej, tov. C. Sincu, director al Teatrului Tineretului, laureat al Premiului de Stat, a vorbit despre turneele unor teatre ucrainene la Moscova, Leningrad şi Stalingrad. Colectivul Teatrului Muncitoresc C.F.R. a prezentat apoi un fragment din piesa „Sfîrşitul escadrei" a dramaturgului ucrainean A. Corneiciuc. In continuare, scriitorul Virgil Teodorescu a vorbit despre felul cum se desfăşoară decada literaturii şi artei ruse în Ucraina. Actorul Dan Nasta, de la Teatrul Municipal, a recitat fragmente din operele scriitorilor ruşi închinate tricentenarului reunirii Ucrainei cu Rusia. Tov. Petre Capră, director în C.C.F.S., a vorbit despre întîlnirile sportive care au loc în Uniunea Sovietică în cinstea marii aniversări. După expunere a fost prezentat filmul documentar „Sportul în Ucraina". Despre „Aniversarea a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia, oglindită în filatelia sovietică" a vorbit tov. M. Kleinberg, director adjunct al I.C.S. Filatelia.

La Iaşi, în cadrul săptămînii închinate aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia s-a deschis expoziţia „Aspecte din R.S.S. Ucraineană", care a fost vizitată pînă acum de peste 5000 de oameni ai muncii.

In cercurile A.R.L.U.S. din întreprinderile şi instituţiile din regiune, din gospodăriile agricole colective, gospodăriile agricole de stat şi S.M.T.-uri au avut loc şezători literare.

Numeroase manifestări au mai avut loc de asemenea şi în alte localităţi din ţară. La Constanţa s-a deschis un concurs de recenzii ale operelor scriitorilor ucraineni, la Combinatul Siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara a avut loc o manifestare închinată marii aniversări, la care au participat numeroşi muncitori, iar în regiunea Baia Mare, în comunele Poienile de sub Munte, Ruşcova şi în alte comune cu populaţie ucraineană, au avut loc şezători şi programe artistice în limba ucraineană, închinate celei de a 300-a aniversări a reunirii Ucrainei cu Rusia.

(Agerpres)

Plenara secţiei de dramă a Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

In zilele de 25 şi 26 mai a avut loc la Casa Scriitorilor plenara secţiei de dramă a Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

Şedinţa plenară a fost prezidată de acad. Camil Petrescu.

Referatul biroului de dramă intitulat „Unele probleme ale creaţiei dramatice din stagiunea 1953—1954" a fost prezentat de tov. S. Alterescu. In referat au fost analizate o serie de piese prezentate în actuala stagiune şi au fost discutate probleme teoretice ale dramaturgiei realist-socialiste printre care probleme ale conflictului dramatic, necesitatea prezentării la un înalt nivel artistic a eroului pozitiv, probleme ale compoziţiei şi altele.

Au urmat discuţii pe marginea referatului prezentat. Din discuţiile purtate a reieşit sarcina ca literatura dramatică să se inspire mai departe în primul rînd din viaţa de astăzi a poporului nostru, necesitatea ridicării măestriei dramatice, a strîngerii colaborării între dramaturg şi teatru.

La plenară au participat numeroşi scriitori, critici, actori şi regizori.

(Agerpres).

Figuri de tineri luptători de pe ogoarele patriei

Tractoristul Vasile Stănescu

— „E greu să stai de vorbă cu Stănescu în aceste zile. El are un plan pe care vrea să-l şi depăşească că doar a chemat la întrecere pe toţi tractoriştii din ţară pentru obţinerea titlului de „cel mai bun tractorist". Trebuie să ştii, cînd Stănescu vrea ceva, apoi nu-i scoţi din cap cu una cu două. Il asaltează oamenii, vin ziarişti la noi cu duiumul şi apoi tractorişti, activişti şi mulţi oameni, de parcă Stănescu n-ar avea altă treabă decît să taifăsuiască cu ei. Aşa că-ţi spun, las-o baltă, că tot n-o să reuşeşti să stai de vorbă azi cu el. Trebuie să înţelegi că omul e în întrecere".

Datoria mea e să încerc, mi-am zis după ce l-am ascultat pe directorul staţiunii. In timp ce mă îndreptam spre cîmp, acolo unde speram să-l întîlnesc pe Stănescu, îmi închipuiam fără să vreau un ogor întins pe care tractorul acestui harnic tractorist utemist pare ca un vas pe mare. L-am găsit pe Stănescu, un tînăr nu prea înalt, cu ochii căprui şi faţa înăsprită de vînt şi arsă de soare, conducînd puternicul tractor KD 35 pe o parcelă îngustă. Am înţeles imediat că el ară ogoarele ţăranilor muncitori cu gospodării individuale din comună. La orice întrebare îmi răspundea simplu, scurt şi precis. Am încercat în fel şi chip să leg o conversaţie mai lungă să-l „descos", lucru care, trebuie să recunosc, nu mi-a reuşit de loc la început. La întrebarea mea ce l-a determinat să se facă tractorist, mi-a răspuns doar atît „cu tractorul se lucrează mai bine. E o meserie frumoasă, care ajută ţăranilor muncitori să-şi lucreze mai bine pămîntul".

★

Intîmplarea aceasta, care era cît p-aci să-l coste viaţa, avea să hotărască definitiv înclinaţia lui Stănescu spre meseria de tractorist.

Sătenii din comuna Cărpiniş treerau prima lor recoltă obţinută de astă dată pe pămînturile lor proprii. Era un eveniment de seamă în viaţa ţăranilor muncitori, scutiţi de acum să mai lucreze pe pămînturile bogătaşilor; fostele slugi au devenit adevăraţi stăpîni pe loturile lor de pămînt primite de la puterea cea nouă.

Stănescu, un băieţaş de 15 ani care a venit la arie să aducă prînzul pentru tatăl său, împărtăşea în felul său bucuria sătenilor. Atras de tractorul care acţiona batoza nu-şi lua privirea de la el pînă seara tîrziu, cînd oamenii au terminat lucrul. A doua zi şi în zilele următoare Stănescu tot dădea tîrcoale tractorului pînă cînd într-o zi, mecanicul îi dădu voie să se urce pe maşină.

— Dar să stai cuminte, îl avertiză mecanicul, ai înţeles?

Băieţaşul consimţi, dar după cîteva zile, într-o pauză de la prînz, cînd mecanicul şi ceilalţi oameni îşi mîncau liniştiţi supa, nu se mai putu abţine şi... trase de schimbătorul de viteze. Auzi în acelaşi timp un pîrîit şi tractorul spre marea bucurie a „tractoristului" se urni din loc. Maşina era cît p-aci să se proptească în batoză, dar datorită „priceperii" micului tractorist care din întîmplare trase frîna, turaţia tractorului scăzu dintr-o dată şi se opri.

★

La Iecea Mare, pe lîngă centrul de închiriat maşini şi tractoare se înfiinţă o şcoală de scurtă durată la care au fost admişi 22 de elevi printre care era şi tînărul Stănescu. Stănescu s-a pus vîrtos pe învăţătură. Căuta să prindă cît mai bine explicaţiile bătrînului meşter la care fusese repartizat; era atent să nu-i scape nimic din cele ce făcea maistrul cînd repara sau conducea tractorul. Şi astfel, încetul cu încetul, Stănescu punea stăpînire pe tot mai multe învăţăminte. Intr-o zi bătrînul maistru îi încredinţă chiar conducerea tractorului.

Seara deobicei, Stănescu rămînea în atelier lîngă meşterul care avea de lucru pînă peste cap cu repararea tractoarelor. Intr-o noapte, Stănescu şi încă doi tineri demontară aproape complet un tractor şi încercară să-l monteze din nou. Au lucrat o noapte încheiată dar n-au reuşit pînă la urmă să monteze piesele la loc. Stănescu, care observase nu odată cum făcea demontarea şi montarea maistrul lui, crăpa de necaz că n-a fost destul de atent ca să înveţe de prima dată. Acest lucru l-a pus în mare încurcătură.

— Am să mă fac de rîs în faţa maistrului; o să rîdă şi o să-şi piardă încrederea în mine, îşi zicea Stănescu. Parcă îl auzea pe maistru spunîndu-i: „din tine, băiete, n-o să iasă niciodată tractorist. Mi-am pierdut degeaba timpul cu tine".

Maistrul însă, om înţelegător, aflînd despre ce-i vorba nu păru de loc supărat şi nici n-a rîs. Din contră, i-a pus prieteneşte mîna pe umăr şi i-a spus:

— Nu te necăji, băiete. Ai să le înveţi pe toate. Ai răbdare, nimic nu se învaţă cu una cu două.

★

Odată cu înfiinţarea staţiunilor de maşini şi tractoare Stănescu s-a prezentat la S.M.T. Peciul Nou. Incă din primii ani de muncă la acest S.M.T. Stănescu a dovedit de ce este în stare. Adevărat, la început s-a lovit de greutăţi, de neîncrederea unor oameni, dar rînd pe rînd, toate acestea au dispărut căci pe zi ce trecea tractoristul utemist lucra tot mai bine.

Anul 1952 aminteşte lui Stănescu de o întîmplare cu colectiviştii din comuna Diniaş. Trebuiau dezmiriştite sute de hectare, iar tractoarele lucrau încă la treeriş.

Stănescu şi ceilalţi membri ai brigăzii s-au gîndit, au cumpănit lucrurile şi în cele din urmă au luat o hotărîre îndrăzneaţă. Ziua lucrau la treeriş, noaptea la dezmiriştit. Dar Stănescu nu era mulţumit de mersul lucrărilor. Tractoarele nu dădeau randamentul dorit. Ce-i de făcut? Intrebarea aceasta şi-o puneau toţi tractoriştii. Stănescu i-a scos însă din încurcătură. Tot gîndindu-se a ajuns la concluzia să cupleze două pluguri cu cîte 5 brăzdare mici la un tractor. Lucrînd astfel, capacitatea tractorului a crescut considerabil şi a permis tractoriştilor să termine într-un timp scurt dezmiriştitul. Pentru prima oară de cînd e tractorist, Stănescu a realizat în 1952 mai mult de două norme într-un timp extrem de scurt.

La sfîrşitul muncilor, într-o adunare generală a colectiviştilor, preşedintele şi alţii au mulţumit cu căldură tractoriştilor pentru munca lor.

Devenit fruntaş al întrecerii socialiste, titlu ce-l poartă cu cinste, Stănescu n-a încetat să se gîndească cum să lucreze mai bine.

Anul 1953 a constituit o nouă victorie pentru tractoristul Stănescu Vasile. In acest an el a realizat peste două planuri anual. In loc de 550 hantri cît avea planificat, el a realizat 1.272 hantri. Dacă-l întrebi acum pe Stănescu cum a reuşit să obţină această însemnată victorie îţi va răspunde doar atît:

— Nu-i nimic neobişnuit în asta. Mi-am îngrijit tractorul, am folosit metoda graficului orar, am adăogat al patrulea brăzdar la plugul „Ilie Pintilie" aşa cum au făcut şi alţi tractorişti.

Acum, Stănescu este purtător a două Medalii a Muncii.

In primăvara acestui an Stănescu a terminat repede lucrul lui pe ogoarele colectivei „Ilie Pintilie" din Peciul Nou. Apoi a trecut să lucreze pămînturile ţăranilor muncitori cu gospodării individuale din comună.

Incă la începutul campaniei au venit în pelerinaj la conducerea staţiunii numeroşi ţărani muncitori din Peciul-Nou care au spus hotărît: Pe Stănescu să nu-l trimiteţi în altă parte. Vrem ca el să ne lucreze ogorul.

Conducerea staţiunii era îngrijorată cum va reuşi Stănescu să-şi îndeplinească însemnatele angajamente luate în cadrul chemării lansate de el pentru titlul de „cel mai bun tractorist", lucrînd pe loturi scurte unde tractorul nici nu intră bine în brazdă şi trebuie să se întoarcă; însfîrşit nenumăratele deplasări de la o parcelă la alta aveau să-i răpească mult timpul.

Nu putem spune că Stănescu nu s-a gîndit la greutăţile care avea să le întîmpine. S-a gîndit bine, şi totuşi a hotărît că acolo trebuie să lucreze chiar dacă e cel mai greu. Unii tractorişti cereau numai terenuri întinse ale gospodăriilor colective şi cu mare greutate au putut fi convinşi că trebuie să lucreze acolo unde sînt puşi. Asemenea cazuri au fost multe şi nu e nevoie să dăm nume.

Stănescu a fost întrecut de mulţi alţi tractorişti. Din această cauză inginerul agronom îl chemă să stea „serios" de vorbă cu el.

— Stănescule, te mutăm pe un teren întins unde ai să faci treabă bună, nu-i de tine terenul ăsta mic.

— Nu tovarăşe inginer, eu rămîn pe terenul care mi-a fost repartizat.

Şi oricît a încercat inginerul să-l convingă, Stănescu rămînea ferm pe poziţia sa de înainte. Enervat pînă la culme, inginerul i-a tăiat-o:

— Ţi-au luat-o alţii înainte. Ai să ne faci de rîs.

— Să nu mai vorbim de mutare tovarăşe inginer că nu mă mut. Ce întrecere poate fi aia dacă lucrez numai acolo unde e uşor? Nu trebuie să vă temeţi, ştiu eu ce am de făcut. Mi-am dat odată cuvîntul şi înseamnă că o să mă ţin de el.

După această întîmplare Stănescu s-a apucat din nou de lucru tot atît de hotărît ca şi înainte. Folosind cu pricepere capacitatea de lucru a KD-ului său el este sigur că va reuşi nu numai să-i ajungă pe alţi tractorişti, dar chiar să-i şi depăşească cu toate că are un teren greu.

— Dracu ştie, spune inginerul agronom, alţi tractorişti îmi cer terenuri întinse, iar el nici nu vrea să audă. Poftim, descurcă-te dacă mai ştii.

Dar iată peste cîteva zile, la 3 aprilie, cînd Stănescu Vasile şi-a îndeplinit cu succes planul pe campania de primăvară şi a tras primele brazde peste plan, dovadă că el va reuşi nu numai să-şi îndeplinească angajamentele, dar chiar să le şi depăşească în cadrul întrecerii pentru titlul de „cel mai bun tractorist" şi să-i ajungă pe ceilalţi din urmă, inginerul agronom s-a mustrat singur: „acum e acum, am subapreciat pe nedrept capacitatea şi iniţiativa lui Stănescu. Rău am făcut. Ei Stănescule, m-ai scos din încurcătură. Ai lucrat acolo unde a fost mai greu şi totuşi ai reuşit să fii la înălţimea sarcinilor..."

Stănescu Vasile este al VI-lea tractorist din staţiune. El şi-a îndeplinit planul cu 230,95 la sută. Străuţ Viorel din brigada lui Mişu Mihai e în frunte, avînd 296 la sută. Brigada a 16-a a lui Mişu Mihai are pînă acum cele mai frumoase depăşiri.

Acest lucru nu înseamnă însă la Stănescu că a fost întrecut. Să judecăm un pic: Stănescu Vasile a lucrat efectiv cu tractorul în campania de primăvară numai 16 zile. Brigada lui Mişu şi alţi tractorişti care au avut teren, au lucrat cu peste 30 zile mai mult decît Stănescu. Cu toate acestea diferenţa între Stănescu şi ceilalţi tractorişti nu e prea mare în ceea ce priveşte realizările lor.

Din cele 16 zile lucrate în campania de primăvară, ultimele trei zile Stănescu le-a petrecut în comuna Fizeş raionul Reşiţa. Aici a arat împreună cu Goncear Victor, utemist din aceeaşi brigadă cu el.

El, s-a înţeles cu Goncear să se ajute reciproc. Goncear avea de multe ori defecte la plug, la tractor. Odată a trebuit să schimbe axul de întindere a şenilei de la tractor. Ori de cîte ori Goncear se oprea cu tractorul datorită defecţiunilor ivite, Stănescu se oprea şi el, ajutîndu-şi tovarăşul la nevoie.

— Interesul meu, a spus Stănescu, nu e ca să cîştig numai eu întrecerea. De aceea l-am ajutat pe Goncear ori de cîte ori a avut nevoie. Cu cîţi sînt mai mulţi tractorişti buni cu atît e mai bine.

Sculatul la Goncear e o problemă. Dar Stănescu i-a spus că amîndoi sînt tovarăşi de muncă şi cînd se scoală unul trebuie să se scoale şi celălalt. De asemenea, cînd Goncear lucra pînă seara tîrziu nu vroia să-şi greseze tractorul înainte de culcare. Stănescu însă nu l-a lăsat, ci l-a rugat tovărăşeşte să îngrijească tractorul la timp, adică imediat după muncă, fiindcă altfel se pierde timpul dimineaţa.

Tot în comuna Fizeş, la cîţiva paşi de Stănescu lucrau tractoriştii din brigada lui Mişu Mihai, cu 4 tractoare. Cu patru tractoare, în trei zile, brigada lui Mişu a realizat doar 83 hantri, pe cînd Stănescu cu două tractoare în acelaşi timp a realizat 100 hantri. Tinerii din brigada lui Mişu Mihai pierdeau timpul pentru că se deplasau la prînz de la tractor la dormitor, mai fumau o ţigară, mai stăteau de vorbă. Dimineaţa plecau la cîmp mai tîrziu pentru că se culcau tîrziu şi mai trebuiau să-şi greseze şi tractoarele.

★

Unii tractorişti mai sînt de părere că pot să cîştige întrecerea, dacă muncesc pe rupte zi şi noapte pe tractor. Stănescu însă nu este de aceeaşi părere. El zice că acela va reuşi să obţină titlul de „cel mai bun tractorist" care se va arăta mai priceput în folosirea capacităţii de lucru a tractorului, care va şti să aplice metode noi, să folosească cuplaje şi altele.

Stănescu se pregăteşte de pe acum pentru lucrările de recoltare. De mai bine de două săptămîni îşi repară batoza. El ştie că succesul oricărei bătălii a fost şi a rămas pregătirea.

Pe lîngă asta, Stănescu are un gînd năstruşnic. Pentru a folosi întreaga capacitate de lucru a tractorului s-a gîndit să facă un cuplaj, cu ajutorul căruia să execute deodată secerişul şi desmiriştitul.

Deci, tractorişti din toate colţurile patriei băgaţi de seamă! Stănescu îşi va face cuplajul. Lui îi place ca întrecerea să fie întrecere. Nu-l lăsaţi, ţineţi-vă vîrtos de el.

ISACOV SVETISLAV

Corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Timişoara

DOCUMENTAR

Birmania

Indonezia

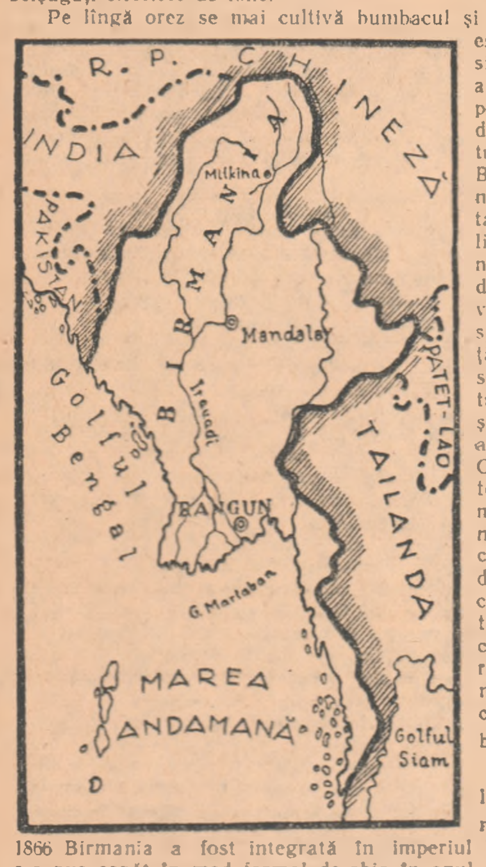
Publicăm un documentar despre Birmania şi Indonezia. Aceste două mari ţări asiatice au o importanţă deosebită în ceea ce priveşte asigurarea păcii în această parte a lumii. Situate în regiuni de însemnătate strategică deosebită, ele au atras asupra lor atenţia puterilor occidentale şi în primul rînd a S.U.A. care caută să le atragă în proiectata alianţă agresivă din Asia de sud-est. Refuzul categoric al Birmaniei şi Indoneziei, ca dealtfel şi al Indiei, de a se alătura planurilor americane a exprimat hotărîrea popoarelor Asiei de a-şi apăra independenţa şi suveranitatea naţională.

Situată în partea de nord-vest a peninsulei Indochineze, Birmania se întinde pe o suprafaţă de 678.063 km. p. Populaţia care numără 19 milioane de locuitori se împarte în trei grupe şi anume: tibeto-birmană, thai-chineză şi klimeră.

Capitala ţării este oraşul Rangun, important centru comercial şi nod de comunicaţii. Alte oraşe mai mari sînt Mandalai, Lasic şi Moulmein.

Birmania este în general o ţară agrară, în care circa 70 la sută din întreaga populaţie se ocupă cu agricultura. Ca urmare a acestui fapt, Birmania este una din cele mai mari producătoare de orez din Asia. Recolta anuală de orez a Birmaniei atinge în anii îmbelşugaţi 6.000.000 de tone.

Pe lîngă orez se mai cultivă bumbacul şi porumbul. Solul ţării este bogat în zinc, cositor, plumb şi mai ales tungsten. Aproape 10 la sută din producţia mondială de tungsten o furnizează Birmania. De asemenea ea posedă importante zăcăminte petrolifere. In ciuda acestor nenumărate bogăţii industria este slab dezvoltată, greutatea ei specifică în economia ţării fiind extrem de scăzută. In agricultură predomină rămăşiţele feudale şi chiar ale orînduirii gentilice. Cum e şi firesc uneltele sînt extrem de primitive adeseori întîlnindu-se săpăliga şi chiar plugul cu brăzdar de lemn. O parte considerabilă a pămîntului arabil este concentrată în mîinile marilor latifundiari şi cămătari, prinţilor şi conducătorilor de triburi.

Ca urmare a îndelungatei stăpîniri coloniale a Angliei (în anul 1866 Birmania a fost integrată în imperiul britanic, n.r.) căreia i s-a pus capăt în mod formal de-abia în anul 1947, Birmania se află astăzi într-o situaţie grea. Capitalul englez deţine în mîinile sale toate ramurile de bază ale economiei: extracţia petrolului şi a celorlalte minereuri, uriaşe plantaţii de cauciuc, economia forestieră, exportul de orez, transportul etc. După cel de al doilea război mondial în Birmania a început infiltrarea pe scară largă a capitalului american care îl elimină pe cel britanic. Pentru a-şi consolida poziţiile economice şi politice pe care le deţine în această ţară şi pentru a lua locul capitalului englez, monopolurile americane nu se dau înlături de la nimic. Corespondentul din Rangun al ziarului indian „Blitz" relata că în ultimul timp secţia serviciului de informaţii al S.U.A. din Birmania şi-a intensificat activitatea de propagandă, transformîndu-se într-un centru activ de spionaj. Corespondentul afirmă că acest serviciu de informaţii cheltuieşte sume uriaşe de bani pentru coruperea oamenilor politici, editorilor de ziare etc.

Serviciul de informaţii al S.U.A. din Birmania este condus de cunoscutul spion, generalul Donovan, ambasadorul S.U.A. în Tailanda.

Dar principalul bastion al imperialismului american în Birmania îl constituie rămăşiţele bandelor gomindaniste care activează pe teritoriul Birmaniei încă de la sfîrşitul anului 1949. După cum se ştie Armata Populară Chineză zdrobind ultimele divizii ale lui Cian Cai-şi a eliberat la sfîrşitul anului 1949, provincia Iunan. Rămăşiţele jalnice ale trupelor gomindaniste s-au retras în panică peste frontieră pe teritoriul Birmaniei. Numărul lor se ridică în prezent la 12.000 — 14.000 de oameni.

Cu ajutorul armamentului, proviziilor şi echipamentului militar american care este adus în Birmania din Tailanda, bandele gomindaniste menţin o situaţie încordată pe teritoriul birman la graniţa cu Republica Populară Chineză. Banditii gomindanişti jefuiesc populaţia locală, atacă autorităţile guvernamentale, creind o atmosferă tulbure şi de nesiguranţă. Astăzi este de notorietate publică faptul că bandele gomindaniste n-ar putea exista pe teritoriul birman fără sprijinul american. In urma indignării opiniei publice birmane faţă de agresiunea gomindaniştilor, guvernul a înaintat în luna martie 1953 o plîngere la O.N.U. De atunci şi pînă astăzi, deşi Organizaţia Naţiunilor Unite a înfierat agresiunea gomindanistă, datorită delegaţiei S.U.A., nu s-a putut realiza evacuarea gomindaniştilor de pe teritoriul birman.

Potrivit constituţiei din anul 1947 Uniunea Birmană este o republică federală alcătuită din Birmania şi statele autonome Sans şi Careni.

Uniunea Birmană este condusă de un preşedinte ales pe 5 ani de parlament. Potrivit constituţiei parlamentul este un organ legiuitor avînd 125 de membri şi camera deputaţilor este alcătuită de 250 membri aleşi pe 4 ani.

In ţară activează numeroase partide politice printre care partidul socialist de dreapta care deţine majoritatea în parlament şi guvern, partidul unităţii poporului şi partidului muncitoresc ţărănesc din Birmania (partid progresist). Partidul Comunist din Birmania constituie o puternică forţă politică a ţării. In anul 1945 Partidul Comunist a organizat Congresul sindicatelor din întreaga Birmanie care în anul 1948, în urma grevei generale, a fost declarat de guvern „în afara legii".

Partidul Comunist din Birmania conduce lupta poporului birman împotriva monopoliştilor străini, pentru lichidarea rămăşiţelor feudale, pentru transformarea Birmaniei dintr-o ţară agricolă înapoiată într-o ţară industrială. Un pas important pe drumul unirii forţelor progresiste din Birmania a fost crearea frontului democratic în martie 1949.

In politica externă, datorită opoziţiei crescînde a maselor populare care înfierează politica agresivă a S.U.A. şi sateliţilor lor în Asia, guvernul Birmaniei s-a orientat pe linia păstrării independenţei şi neutralităţii Birmaniei. Guvernul Birmaniei întreţine legături cu Uniunea Sovietică şi a recunoscut Republica Populară Chineză.

In cadrul conferinţei de la Colombo, guvernul Birmaniei şi-a precizat din nou poziţia sa în problema pactului agresiv pe care S.U.A. încearcă să-l înjghebeze în sud-estul Asiei. Alături de India şi Indonezia, Birmania s-a pronunţat împotriva creării alianţei agresive în Pacific.

Poporul birman este vital interesat ca prin reglementarea paşnică a problemelor discutate la conferinţa de la Geneva să se consolideze pacea şi securitatea în Asia de sud-est.

Arhipelagul Indonezian este situat în Asia de sud-est în nord-vest de Australia. In componenţa arhipelagului Indonezian intră peste 3.000 de insule risipite pe o întindere ce măsoară de la nord la sud peste 5.000 de km. Cele mai mari dintre aceste insule sînt: Borneo, Sumatra, Noua Guinee, Iawa, Celebes etc. Suprafaţa totală a Indoneziei este de peste 1.900.000 km. p., adică de nouă ori mai mare decît teritoriul Angliei. Insulele Indoneziei nu sînt populate în mod uniform. Din cei aproape 80.000.000 de locuitori care formează populaţia întregii ţări, pe insula Iawa şi pe mica insulă Madura locuiesc aproape 52.000.000 de locuitori. Pe insula Borneo care, ca întindere, este de cinci ori mai mare de cît insula Iawa locuiesc abia 3.000.000 de oameni.

Indonezia este una din cele mai bogate ţări din Asia de sud-est. In subsolul ţării se găsesc uriaşe zăcăminte de zinc, cositor, plumb, petrol, cărbune. Clima tropicală favorizează creşterea cauciucului, ceaiului, arborelui de chinină şi cafea. Pe întinderile nesfîrşite ale insulelor se cultivă orezul, hrana de bază a populaţiei. Indonezia se situează printre primele ţări asiatice exportatoare de orez. Recolta anuală se cifrează în medie la 2.000.000 de tone de orez. De asemenea producţia de petrol este destul de ridicată, ea cifrîndu-se la 6 milioane tone anual. Aceste imense bogăţii precum şi situaţia ei geografică avantajoasă, aflîndu-se în partea de sud-vest a oceanului Pacific la răspîntia drumurilor din oceanul Indian spre Orientul îndepărtat, au atras încă de multă vreme privirile hrăpăreţe ale colonialiştilor străini.

In urmă cu peste 300 de ani, în anul 1610 colonizatorii olandezi debarcă pe insula Iawa în locul unde se află astăzi oraşul Djacarta — capitala ţării. In cîţiva ani olandezii se infiltrează în insula Iawa şi încep exploatarea bogăţiilor ţării. Ei supun populaţia indigenă, transformînd-o în sclavi pe pămînturile latifundiilor feudalilor olandezi. In anul 1619 olandezii înfrîng pe amiralul englez Dayel, care încearcă să cîştige pentru Anglia proaspăta colonie a Olandei. Stăpînitorii olandezi supun populaţia insulelor unui tratament inuman, o exploatează crîncen trimiţînd peste ocean bogăţiile incalculabile ale Indoneziei. In ciuda teroarei, a măsurilor de represiune fără precedent în istoria colonialismului, lupta poporului indonezian pentru libertate nu a putut fi înăbuşită.

Indonezia este o „ţară a contrastelor". Aci poţi întîlni întinderi uriaşe de pămînt cultivate cu orez, pe care, datorită rodniciei pămîntului şi climei, se poate obţine două recolte pe an. Acestea, însă de cele mai multe ori aparţin colonialiştilor olandezi, englezi, francezi sau americani. Pe micile întinderi de pămînt ale ţăranilor, muncile agricole se fac ca în urmă cu mii de ani. Se mai pot vedea aici sapa sau în cel mai fericit caz plugul de lemn, la care se înhamă de obicei cîte un bivol.

Colonialiştii olandezi şi mai apoi monopolurile engleze şi americane au acaparat imensele bogăţii ale Indoneziei. Contraste izbitoare se pot observa şi în ceea ce priveşte repartiţia bogăţiilor ţării între colonialiştii străini şi populaţia autohtonă. Olandezii reprezintă 0,5% din întreaga populaţie. Dar ei îşi însuşesc peste 70% din întregul venit naţional al ţării. Indonezienii, care sînt majoritatea covîrşitoare a populaţiei, deţin abia 12% din acest venit, restul împărţindu-se între capitaliştii de altă naţie. Capitalul american se infiltrează tot mai mult în economia Indoneziei. De pe acum încă trustul petrolifer „Standard Oil" din New Jersey a acaparat uriaşe zăcăminte petrolifere.

Dominaţia monopolurilor străine înrăutăţeşte situaţia economică a ţării. Ea adînceşte de asemenea inegalitatea socială. La un pol, îmbogăţirea peste măsură a colonialiştilor străini şi a feudalilor autohtoni, iar la celălalt pol mizerie crîncenă şi exploatare. In Indonezia se numără astăzi peste 15 milioane de şomeri totali şi parţiali.

Această situaţie duce la creşterea luptei anticolonialiste şi antifeudale. Muncitorii indonezieni desfăşoară o luptă dîrză pentru drepturile lor şi pentru îmbunătăţirea situaţiei lor. In toată ţara au loc la scurte intervale, greve ale muncitorilor din plantaţii, din industria petrolieră şi mine. Numai în anul 1952 au avut loc în Indonezia 349 de greve. In aprilie 1952 au făcut grevă muncitorii din porturile indoneziene. In avangarda luptei oamenilor muncii indonezieni se află Partidul Comunist din Indonezia. Alături de el se află organizaţia centrală a sindicatelor din Indonezia (S.O.B.S.I.) afiliată la F.S.M. şi care numără astăzi peste 2.500.000 de membri

organizaţi în 38 de sindicate. De asemenea în această luptă un loc important îl ocupă organizaţiile progresiste ale tineretului indonezian, care luptă pentru drepturile tinerei generaţii, pentru îmbunătăţirea situaţiei tinerilor muncitori şi studenţi, pentru pace şi împotriva războiului.

Ca formă de guvernămînt Indonezia este o republică parlamentară în fruntea căreia se află un preşedinte. In parlament se aleg 240 de deputaţi din diferite partide. Cele mai mari partide sînt: partidul naţional care cuprinde burghezia naţională şi intelectualitatea mic-burgheză, partidul religios „Maşumi" în fruntea căruia stau moşierii feudali, cămătarii şi chiaburii. Partidul Comunist constituie o puternică forţă politică a Indoneziei. El se află de aproape 34 de ani în fruntea luptei proletare a poporului indonezian.

Independenţa Indoneziei a fost recunoscută în mod formal prin „conferinţa mesei rotunde" care a avut loc în anul 1949 la Haga. Obligaţiile şi poverile care revin Republicii Indoneziene din acest tratat o transformă de fapt într-un apendice al colonialismului olandez şi american. Astfel, Indonezia poate încheia tratate, dar numai cu consimţămîntul metropolei — Olanda. In lumina acestei situaţii tînăra republică indoneziană se loveşte de imense greutăţi.

In ultimele zile evenimentele din Indonezia arată că contradicţiile olandezo-indoneziene se ascut tot mai mult. Poporul indonezian îşi cere dreptul la libertate şi reclamă deplina independenţă.

Incordarea dintre Olanda şi Indonezia s-a înăsprit în ultimele zile în urma declaraţiei ministrului de externe indonezian Soenarjo, care a spus într-un discurs rostit la Djakarta că „a sosit momentul ca Indonezia să rupă lanţul care o ţine legată de Olanda". Bine înţeles că Indonezia cere anularea tratatului colonialist de la Haga, deoarece acesta legalizează statutul de colonie al Indoneziei.

Dar colonialiştii olandezi sprijiniţi de monopolurile americane nu vor să renunţe la Indonezia. In acest scop ei înarmează bandele „Darul Islam" care încearcă să răstoarne guvernul.

In ultima vreme diplomaţia americană exercită presiuni asupra Indoneziei în mod direct sau prin intermediul Olandei pentru a o atrage în alianţa agresivă a blocului Pacificului. Dar poporul indonezian şi-a manifestat în repetate rînduri voinţa sa de pace şi de neparticipare la blocurile agresive iniţiate de S.U.A. împotriva mişcărilor de eliberare naţională a popoarelor din Asia de sud-est. De curînd în cadrul conferinţei miniştrilor afacerilor externe din ţările asiatice, Indonezia şi-a manifestat din nou dorinţa sa de neutralitate şi de respingere a planurilor agresive americane.

Lupta pentru independenţa naţională şi suveranitate a Indoneziei împotriva planurilor americane de a transforma Asia într-un focar de război se bucură de sprijinul imensei majorităţi a poporului indonezian.

H. IOANID

Sesiunea extraordinară a Consiliului Mondial al Păcii

BERLIN 27 (Agerpres). — TASS transmite: In şedinţa din seara zilei de 25 mai a sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, după cuvîntările lui Ferenc Bozcoki, secretar general al Uniunii Internaţionale a Sindicatului salariaţilor din industria chimică, Thomas Kristensen (Danemarca) şi a profesorului Lothar Rădăceanu (Romînia), Leopold Infeld, care prezida şedinţa, a dat cuvîntul medicului argentinean A. Camarotta.

Luînd cuvîntul în calitate de invitat, a spus el, vreau să mulţumesc pentru cinstea ce mi-o acordă Consiliul Mondial al Păcii de a vorbi de la această tribună. Aci s-a vorbit mult despre urmările îngrozitoare pe care le are folosirea armei atomice, dar nu s-a spus nimic despre pericolul războiului bacteriologic, care este tot atît de îngrozitor.

Pe noi, medicii, ne-au interesat întotdeauna problemele luptei împotriva bacteriilor şi de aci au apărut descoperiri care justifică gloria ştiinţei biologice.

Or, în unele ţări, realizările acestei ştiinţe sînt folosite în ultimii ani nu pentru binele omului, ci în scopuri militare agresive. Microbii — aceşti veşnici duşmani ai omului — sînt cultivaţi în mod special nu pentru a studia combaterea lor, ci pentru a afla care microb este cel mai mortal, cel mai eficace pentru exterminarea oamenilor şi cum poate fi folosit cu cel mai mare efect.

Noi avem datoria, a subliniat Camarotta, să arătăm popoarelor marele pericol al războiului atomic şi bacteriologic şi să luptăm pentru interzicerea folosirii tuturor mijloacelor de exterminare în masă.

Cuvîntul lui Nikolai Tihonov

A urcat apoi la tribună scriitorul sovietic Nikolai Tihonov.

După ce a relevat că eforturile milioanelor de luptători pentru pace au contribuit la o oarecare destindere a încordării internaţionale: războiul din Coreea a încetat, a avut loc conferinţa de la Berlin, iar în prezent are loc conferinţa de la Geneva, N. Tihonov a subliniat că, cu toate succesele obţinute, războiul care continuă în Vietnam poate lua o amploare şi mai mare.

Se creează noi blocuri militare, se fac intense demersuri pentru constituirea aşa-zisei „comunităţi europene", pentru reînvierea Wehrmachtului hitlerist, pentru că adepţii aşa-zisei politici „de pe poziţii de forţă" nu vor să renunţe la poziţiile lor, continuă să intimideze popoarele.

In acest scop, ei au provocat explozia bombei cu hidrogen la Bikini, explozie care a făcut cu totul altă impresie decît cea dorită de acele personalităţi care au făcut din politica lor o politică de şantaj şi ameninţări. Această explozie, care a arătat imposibilitatea de a controla urmările ei, a stîrnit o furtună de indignare în întreaga lume. Această explozie a constituit momentul culminant al unor ani îndelungaţi de provocări atomice.

Din toate părţile au răsunat glasuri de protest cerînd interzicerea cît mai grabnică şi totală a armelor de exterminare în masă.

Această experienţă periculoasă cu bomba cu hidrogen a fost condamnată de primul ministru al Indiei, d-l Nehru, şi de secretarul general al O.N.U., d-l Hammarskjoeld, de savantul cu renume mondial Albert Einstein, de şefii bisericii metodiste engleze şi de mulţi alţi oameni de stat de seamă, reprezentanţi ai vieţii publice şi religioase, care îşi dau seama că războiul atomic constituie o gravă ameninţare pentru civilizaţie.

Niciodată nu a existat o asemenea unitate ca cea care există în prezent în problema interzicerii categorice a armei atomice de exterminare în masă.

Uniunea Sovietică a fost şi este în primele rînduri ale luptătorilor pentru pace. Uniunea Sovietică a cerut interzicerea armei atomice şi a tuturor celorlalte arme de exterminare în masă încă pe atunci cînd abia luase fiinţă Comisia O.N.U. pentru controlul energiei atomice.

Uniunea Sovietică a cerut acest lucru şi atunci cînd nu era în posesia acestei arme şi cere acest lucru şi acum cînd este în posesia armelor atomice şi cu hidrogen.

Uniunea Sovietică, care dispune de mari posibilităţi de producere a energiei atomice, doreşte foarte mult ca acest nou tip de energie să fie folosit exclusiv pentru binele poporului, pentru biruirea forţelor elementare ale naturii, să ajute toate popoarele să obţină o viaţă liberă, bogată în creaţie şi îndestulătoare din punct de vedere material.

Uniunea Sovietică consideră că problema cea mai importantă şi care nu suferă amînare este interzicerea totală a armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă şi instituirea unui strict control internaţional asupra aplicării acestei interziceri.

Noi sîntem pentru un control internaţional care să implice inspectarea nu numai a instalaţiilor de producţie şi a stocurilor de bombe şi materii prime declarate de guverne. Organul internaţional de control trebuie să aibă drept de acces şi la instalaţiile de producţie şi stocurile nedeclarate de guverne, dacă s-au ivit suspiciuni că ele ar exista.

La început poate fi realizat un acord cu privire la nefolosirea armelor atomice şi cu hidrogen. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că statele care dispun de posibilitatea de a produce aceste arme îşi iau angajamentul solemn de a nu le folosi în nici o împrejurare. Un asemenea acord va preceda interzicerea necondiţionată şi generală a acestor arme. Acest lucru poate înlesni într-o anumită măsură tratativele. In acelaşi timp, este necesar să se obţină cu hotărîre reducerea substanţială a tuturor armelor clasice şi a forţelor armate.

Acest lucru ar contribui la o imensă uşurare a poverei impozitelor care apasă pe umerii popoarelor multor state, ca urmare a cursei înarmărilor şi a efectivelor excesiv de mari ale armatelor şi flotelor. Iată un exemplu care subliniază dragostea permanentă de pace a Uniunii Sovietice. Consacrîndu-şi toate veniturile în primul rînd refacerii postbelice şi dezvoltării economiei naţionale, după terminarea războiului Uniunea Sovietică şi-a redus considerabil forţele armate.

Acordul cu privire la interzicerea armelor atomice, cu hidrogen şi a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă concomitent cu instituirea unui strict control internaţional care să asigure îndeplinirea acestui acord, va contribui într-o mare măsură la micşorarea încordării internaţionale şi întărirea păcii între popoare.

De la această înaltă tribună a sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, exprimînd voinţa întregului popor sovietic iubitor de pace, nu încetăm să repetăm cererea noastră de a se interzice total armele atomice, cu hidrogen şi celelalte arme de exterminare în masă şi de a se stabili un strict control asupra aplicării acestei interziceri.

★ ★ ★

A urmat apoi la cuvînt senatorul Emilio Sereni (Italia), care a subliniat că experienţele de la Bikini cu bomba cu hidrogen făcute în ultima vreme de americani, au stîrnit o mare nelinişte în rîndul opiniei publice din toate ţările, inclusiv din Statele Unite ale Americii.

In continuare, Sereni s-a ocupat pe larg de mişcarea ce se dezvoltă în Italia pentru pace şi pentru rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor. Vorbitorul a subliniat că în această mişcare sînt atraşi noi şi noi oameni.

La sfîrşitul şedinţei a luat cuvîntul scriitorul francez Jean-Paul Sartre care a declarat că bomba atomică, chiar atunci cînd rămîne numai o ameninţare, cauzează schimbări radicale în relaţiile dintre popoare. Tocmai bomba atomică, a spus el, creează ceea ce numim războiul rece, şi poate că cea mai mare primejdie legată de această bombă constă în aceea că ea poate fi folosită în orice moment, în urma unei decizii luate de un mic număr de miniştri, în ciuda voinţei şi intereselor naţiunii. Astăzi, asupritorii găsesc din ce în ce mai puţini complici în rîndurile celor asupriţi. Diplomaţia, propaganda şi chiar şi banii îşi pierd eficacitatea. Cînd guvernul american a trimis bani şi arme lui Cian Kai-şi, acest lucru nu i-a împiedicat pe soldaţii gomindanişti să treacă de partea armatei populare comuniste. Iar Franţa, cu toate discuţiile pe tema folosirii „asiaticilor împotriva asiaticilor", n-a putut crea o armată baodaistă. Zarurile au fost aruncate. Unitatea Germaniei trebuie să fie realizată. Trebuie să fie recunoscută suveranitatea Republicii Democrate Vietnam, trebuie să fie recunoscută China comunistă.

In faţa popoarelor, a spus în încheiere Sartre, stă o sarcină dublă. Ele trebuie să se unească în lupta împotriva bombei şi să impună pacea.

★

Prima parte a şedinţei din dimineaţa zilei de 26 mai a sesiunii extraordinare a Consiliului Mondial al Păcii a fost consacrată discutării problemelor ridicate în cuvîntarea lui D. N. Pritt. Pritt, care prezida, a dat cuvîntul preotului L. J. Bliss (Anglia).

Bliss a vorbit printre altele despre activitatea desfăşurată în apărarea păcii de Donald Seper, preşedintele Confederaţiei bisericii metodiste care, îmbrăcîndu-şi sutana, a mers pe strada cu circulaţia cea mai intensă din Londra — strada Picadilli — cu o pancartă cu următoarea inscripţie: „Să interzicem bomba cu hidrogen! Cerem instituirea unui control internaţional asupra energiei atomice!"

A urmat apoi la cuvînt D'Astier de la Vigerie (Franţa), prin a cărui cuvîntare a început discutarea celui de al 2-lea punct de pe ordinea de zi — „Securitatea naţiunilor".

La începutul cuvîntării sale, D'Astier de la Vigerie a subliniat importanţa mişcării partizanilor păcii, care a dat oamenilor iubitori de pace de toate convingerile, din toate ţările şi de toate rasele, posibilitatea de a se uni.

D'Astier de la Vigerie a spus că există două noţiuni despre securitate. Una din ele, bazată pe înarmare şi crearea de blocuri militare duce la împărţirea lumii în lagăre duşmănoase, la goana înarmărilor şi la lupta pentru teritorii. Această concepţie despre securitate duce la război. Cealaltă noţiune este noţiunea securităţii colective bazată pe coexistenţa paşnică a ţărilor cu orînduiri diferite. După ce a arătat că acea parte a Cartei O.N.U. care prevede că Consiliului de Securitate îi incumbă supravegherea menţinerii păcii nu este respectată, vorbitorul a arătat că aceasta se explică, printre altele, prin năzuinţa de a transforma O.N.U. într-o unealtă de dominaţie şi nu de înţelegere între guverne. Aceasta se explică de asemenea prin faptul că Organizaţia Naţiunilor Unite nu a devenit încă o organizaţie mondială. 14 ţări nu au fost primite nici pînă în prezent în O.N.U., printre care China, al cărei loc este ocupat în mod ilegal de reprezentantul „guvernului" din Taiwan, precum şi Italia, Germania şi Japonia. D'Astier de la Vigerie a arătat că în februarie 1954, la Berlin, V. M. Molotov a opus scindării Europei în două blocuri, la care duce planul creării „comunităţii defensive europene", un plan de securitate colectivă pe întreaga Europă. In sfîrşit, Ciu En-lai şi Nehru au făcut propuneri cu privire la securitatea colectivă în Asia pentru a contracara planurile lui Dulles de creare a unei alianţe în Asia de sud-est.

In continuare, raportorul a subliniat că asigurarea securităţii colective presupune încetarea goanei înarmărilor, al cărei loc trebuie să fie luat de colaborarea şi întrecerea paşnică între toate naţiunile. El a arătat de asemenea că asigurarea securităţii colective va permite să se înfăptuiască o dezarmare generală, simultană şi controlată, subliniind totodată că un acord sincer cu privire la dezarmare este incompatibil cu menţinerea sistemelor bazelor strategice agresive. Asigurarea securităţii colective ar permite reluarea schimbului economic şi cultural între toate ţările, trecerea pe picior de pace a unei considerabile părţi a industriei de război, ceea ce pentru numeroase ţări ar constitui un mijloc de a scăpa de dificultăţi economice.

In încheiere, D'Astier de la Vigerie a subliniat creşterea uriaşă a influenţei Consiliului Mondial al Păcii.

Apoi a luat cuvîntul Josif Gromadka (Cehoslovacia).

Scriitorul indian Pandit Sunderlol a făcut o serie de propuneri, avînd drept scop obţinerea păcii generale. El a propus printre altele, să se condamne şi să se declare ca amorală recunoaşterea guvernului din Formoza (Taiwan), deoarece Formoza a devenit o sursă de ameninţare permanentă la adresa păcii. Guvernul Republicii Populare Chineze, a spus el, trebuie să fie recunoscut de toţi ca guvernul legal al Chinei şi trebuie să i se acorde locul cuvenit în Organizaţia Naţiunilor Unite. Sunderlal a sprijinit de asemenea cererea de a se retrage toate trupele străine de pe teritoriul Coreei şi de a se acorda poporului coreean posibilitatea de a-şi hotărî singur soarta şi de a-şi alege guvernul. El a susţinut şi cererea cu privire la încetarea imediată a focului în Indochina.

El a propus în continuare să se considere toate pactele şi acordurile militare îndreptate spre crearea unor grupări militare restrînse ca o ameninţare permanentă pentru pace. India, a spus în încheiere Sunderlal, se va menţine pe această poziţie, va lupta împotriva politicii de război a S.U.A. şi nu va lupta niciodată împotriva Chinei şi a Rusiei. Nu războiul, ci numai tratativele paşnice pot duce la soluţionarea problemelor litigioase, la stabilirea păcii în lumea întreagă.

Scriitorul Jaroslaw Iwaszkiewicz, preşedintele Comitetului partizanilor păcii din Polonia, a consacrat cuvîntarea sa problemelor securităţii colective în Europa şi sarcinilor oamenilor de ştiinţă şi cultură în lupta pentru pace.

La sfîrşitul şedinţei a luat cuvîntul Go Mo-jo vicepreşedinte al Consiliului Mondial al Păcii.

CALOMNII SPULBERATE

Conferinţa de presă a delegaţiei R. P. Chineze la Geneva

GENEVA 27 (Agerpres). — China Nouă transmite:

In cadrul conferinţei de presă din 26 mai, Huan Hua, membru al delegaţiei Republicii Populare Chineze la conferinţa de la Geneva, a anunţat că unii corespondenţi străini au pus delegaţiei R. P. Chineze întrebări referitoare la politica guvernului R. P. Chineze faţă de străinii, în special faţă de americanii, care trăiesc în R. P. Chineză şi referitoare la situaţia cetăţenilor chinezi în S.U.A.

Răspunzînd acestor întrebări Huan Hua a declarat:

Din momentul constituirii sale, guvernul Central Popular al Republicii Populare Chineze a apărat totdeauna şi apără pe cetăţenii străini care trăiesc în China, inclusiv pe cei americani, în măsura în care ei respectă legile şi hotărîrile guvernului chinez. Ei pot duce o viaţă paşnică şi se pot ocupa nestingheriţi de treburile lor. Dacă vor dintr-un motiv oarecare să plece din China, ei se pot adresa guvernului popular în conformitate cu legile în vigoare. Dacă un cetăţean străin sau o cetăţeană străină nu sînt implicaţi într-un proces civil sau penal în curs, li se permite întotdeauna să plece din ţară. Se ştie că în urma poziţiei duşmănoase a guvernului S.U.A. faţă de Republica Populară Chineză, precum şi a blocadei şi embargoului instituite de acesta împotriva Chinei, numeroşi cetăţeni străini, printre care şi americani, au suferit pierderi în afacerile cu care se ocupau în mod obişnuit şi au fost nevoiţi să plece din China.

Noi simpatizăm cu aceşti străini, inclusiv americani, care s-au ruinat în urma diferitelor măsuri politice ale guvernului S.U.A., acţiuni care au un caracter ostil poporului chinez. Guvernul Popular din China nu aplică mijloace de intimidare faţă de aceşti cetăţeni pentru a-i determina să renunţe să plece din China. Pe cîte ştiu, în perioada dintre anul 1950, şi sfîrşitul anului 1953, au plecat din China aproximativ 1500 americani şi în prezent mai locuiesc în China numai aproximativ 80 cetăţeni americani. Insuşi acest fapt arată suficient de clar că afirmaţiile anumitor cercuri ale Statelor Unite potrivit cărora guvernul chinez i-ar fi împiedicat pe cetăţenii americani să plece din China, nu sînt altceva decît născociri răuvoitoare.

In ceea ce priveşte faptul că guvernul chinez a arestat şi urmăreşte pe cale judiciară conform legii pe cîţiva americani, care au încălcat legile în vigoare, în acest caz China nu face decît să-şi exercite funcţiile şi obligaţiile fireşti oricărui stat suveran. Noi dispunem de suficiente probe împotriva fiecăruia dintre cei arestaţi din pricina unor acţiuni care contravin legii. Printre americanii arestaţi pentru încălcarea legii există persoane care au trăit în China, precum şi cele care se aflau în avioane doborîte în China sau au pătruns pe teritoriul chinez venind de pe mare. In ciuda acestui fapt, noi sîntem gata, totuşi, să ajutăm pe aceste cîteva persoane arestate pentru că s-au făcut vinovate de încălcarea legii. Dacă rudele lor au scrisori pentru ei, acestea vor fi predate.

Pe de altă parte, începînd din 1950, guvernul S.U.A. a persecutat crunt şi reţinut cu forţa pe cetăţenii chinezi care trăiesc în Statele Unite, printre care şi peste 5.000 studenţi chinezi. Numeroşi cetăţeni şi studenţi chinezi, care au cerut permisiunea să plece din Statele Unite în China, au primit înştiinţări din partea serviciului de imigrare şi naturalizare al S.U.A., în care se spunea: „Prin prezenta vi se ordonă să nu plecaţi şi să nu încercaţi să plecaţi din Statele Unite, indiferent dacă aveţi sau nu permisiunea de a pleca, pînă cînd nu veţi fi înştiinţaţi că acest ordin a fost anulat". Serviciul de imigrare şi naturalizare al S.U.A. îi ameninţa că dacă vor încălca acest ordin vor fi „supuşi la plata unei amenzi în sumă de peste 5.000 dolari sau condamnaţi la închisoare pînă la cinci ani sau vor fi pasibili de ambele pedepse".

Multe dintre aceste persoane au fost tratate cu brutalitate, arestate şi întemniţate pentru faptul că au cerut permisiunea de a se întoarce în ţara lor.

Din anul 1951, guvernul Statelor Unite a mers atît de departe încît a ridicat tuturor studenţilor chinezi paşapoartele lipsindu-i în felul acesta de posibilitatea de a pleca din Statele Unite.

Guvernul Central Popular al Republicii Populare Chineze a primit scrisori de la numeroşi studenţi chinezi care se află în Statele Unite în care se spune că guvernul Statelor Unite îi reţine cu forţa şi fără nici un temei legal. Familiile multor studenţi, aflaţi în prezent în Statele Unite, se adresează de asemenea Guvernului Central Popular cerîndu-i să facă demersuri pentru întoarcerea fiilor şi fiicelor lor, reţinuţi cu forţa de guvernul Statelor Unite.

Deşi studenţii chinezi nu au săvîrşit nici o crimă, guvernul Statelor Unite i-a lipsit de posibilitatea de a pleca din Statele Unite şi de dreptul de a se întoarce în patria lor, de a reveni la familiile lor. Acest lucru nu numai că contravine principiilor dreptului internaţional, dar este absolut incompatibil cu omenia. Dacă guvernul Statelor Unite respectă principiile dreptului internaţional şi omenia, el trebuie să înceteze imediat să mai reţină cu forţa şi să aplice un tratament brutal studenţilor chinezi şi cetăţenilor chinezi şi trebuie să-i repună în dreptul lor inalienabil de a pleca din Statele Unite în patrie, de a se întoarce la familiile lor. Reprezentantul delegaţiei R. P. Chineze, Huan Hua, a răspuns apoi la o serie de întrebări puse de ziariştii care au participat la conferinţa de presă. Răspunzînd la întrebarea dacă anularea interdicţiei asupra plecării studenţilor chinezi din S.U.A. va contribui la rezolvarea problemei americanilor reţinuţi în China, el a declarat că guvernul R. P. Chineze nu a făcut nici odată discriminări faţă de cetăţenii americani şi nu i-a împiedicat nici odată să plece din R. P. Chineză. Au fost arestaţi numai acei cetăţeni ai S.U.A. care au încălcat legile chineze. In S.U.A. însă, situaţia este cu totul alta. Studenţii chinezi nu au încălcat nici odată legile S.U.A.

Huan Hua a fost întrebat ce se poate face pentru a înlesni punerea în libertate a americanilor arestaţi în China. El a răspuns că dacă guvernul S.U.A. este dispus să discute această problemă, guvernul R. P. Chineze nu va refuza acest lucru. Huan Hua a adăugat că dacă guvernul S.U.A. doreşte într-adevăr să discute această problemă cu R. P. Chineză, reprezentanţii celor două state nu se află oare în prezent aici, la Geneva?

SPECTACOLE

VINERI, 28 MAI 1954

CINEMATOGRAFE: Patria: Căsătorie ciudată; **Republica, Bucureşti, Infrăţirea între popoare, Grădina Progresul:** Brigada lui Ionuţ; **Elena Pavel:** Epoleţii purpurii; **Lumina:** Trenul merge spre răsărit, **Victoria Libertăţii:** Un ciclu de filme cu prilejul Săptămînii R.S.S. Ucraineană; **M. Gorchi:** Petroliştii din Caspica, Zborul în lună; **Gheorghe Doja:** Maeştrii baletului rus.; **Al. Popov:** Nu-i pace sub măslini; **8 Martie:** Reţeaua morţii; **Vasile Roaită:** Pulberea argintie; **Cultural:** Nunta lui Crecinschi; **Unirea:** Aventură la castel; **Vergu:** Spre cer; **C. David:** Intîlnire pe ring; **Alexandru Sahia:** Vassa Jelesnova; **Flacăra:** Boier cu orice preţ; **T. Vladimirescu:** Visul unei artiste; **Mioriţa:** Nunta cu zestre; **Moşilor:** Povestea micului cocoşat; **23 August:** Suspine pe stradă; **Donca Simo:** Nicholas Nickleby; **Ilie Pintilie:** Maxinca; **Popular:** Pumnul de fier; **O. Bancic, 1 Mai:** Agentul secret; **Volga:** Soldatul de oţel; **M. Eminescu, I. C. Frimu:** Flăcări deasupra Asiei.

ŞTIRI SPORTIVE

● La Lvov se desfăşoară un concurs internaţional prietenesc de tir la care participă sportivi din R. P. Ungară, R. P. Polonă, R.P.R. şi U.R.S.S.

In proba de pistol precizie, victoria a revenit echipei U.R.S.S. care a totalizat 2.714 puncte. Pe locul doi s-a clasat echipa R. P. Ungare cu 2.671 puncte, iar pe locul trei echipa R.P.R. cu 2.581 puncte.

In clasamentul individual al probei, primul loc a fost cucerit de E. Cerkasov (U.R.S.S.) cu 548 puncte din 600 posibile. Pe următoarele trei locuri s-au clasat de asemenea sportivi sovietici.

In proba de talere, echipa sportivilor sovietici a lovit 770 talere din 800 posibile, clasîndu-se pe primul loc. Locul doi a fost ocupat de echipa R. P. Polone care a obţinut 751 puncte. R. P. Ungară a totalizat 742 puncte, iar echipa R.P.R. — 645 puncte.

Cu prilejul primelor probe ale concursului au fost stabilite două noi recorduri unionale. Echipa U.R.S.S. alcătuită din şase sportivi, a lovit 574 talere din 600 posibile, performanţă care întrece vechiul record unional cu 13 puncte. Sportivul B. Antonov a obţinut 99 puncte din 100 posibile, rezultat care întrece cu un punct recordul anterior.

● Miercuri seara au părăsit Capitala plecînd la Praga şahiştii I. Bălănel şi V. Ciocîltea care vor reprezenta ţara noastră la turneul de calificare pentru campionatul mondial de şah în cadrul celei de a treia grupe zonale. Prima parte a turneului se va desfăşura la Praga, urmînd ca în continuare partidele să se dispute la Marianske — Lazne.

La acest turneu vor mai fi prezenţi cunoscuţii şahişti Pachman, Filip, Sajtar (R. Cehoslovacă), Szabo, Barcza, Kluger (R. P. Ungară), Stahlberg (Suedia), Sliwa (R. P. Polonă), precum şi cei mai buni şahişti din R. P. Bulgaria, R. P. Albania, Danemarca, Israel, Egipt, Norvegia, Islanda, Finlanda, Germania occidentală, Australia şi Africa de sud.

■ Duminică 30 mai, în jurul orei 18,25, posturile noastre de radio vor transmite de pe stadionul „23 August" repriza a doua a meciului de fotbal C.C.A.—Flamura Roşie Arad. Transmisiunea va avea loc pe lungimile de undă de 351 m., 261 m., 285 m. şi 397 m.

(Agerpres).

Cuvîntarea lui K. E. Voroşilov

la al treilea Congres al Partidului celor ce muncesc din Ungaria

BUDAPESTA 27 (Agerpres). — TASS transmite:

Cuvîntarea tovarăşului K. E. Voroşilov la Congresul al III-lea al Partidului celor ce muncesc din Ungaria.

Dragi tovarăşi!

Permiteţi-mi ca în numele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi al poporului sovietic să transmit congresului vostru, şi prin D-vs. Partidului celor ce muncesc din Ungaria şi întregului popor ungar un fierbinte salut frăţesc! **(Aplauze prelungite).**

Cel de al III-lea Congres al Partidului celor ce muncesc din Ungaria s-a întrunit la începutul celui de al zecelea an de existenţă a Ungariei libere, democrat-populare. In aceşti ani, poporul ungar sub conducerea Partidului celor ce muncesc a obţinut succese mari în construirea vieţii noi, libere, care a schimbat radical înfăţişarea Ungariei. Succesele poporului ungar constituie o dovadă vie a măreţei forţe vitale ale regimului de democraţie populară a puterii de stat a maselor de oameni ai muncii în frunte cu clasa muncitoare.

Este nimerit să amintim în legătură cu aceasta, trecutul nu prea îndepărtat al Ungariei, pe atunci o ţară semifeudală, înrobită, dependentă şi înapoiată. Poporul ungar a îndurat timp de peste 400 de ani jugul cotropitorilor străini, care au încătuşat forţele vitale ale naţiunii. Poporul ungar iubitor de libertate a dus veacuri de-a rîndul o luptă dîrză pentru eliberarea lui naţională, pentru libertatea şi independenţa patriei sale. Pămîntul ungar este stropit din belşug cu sîngele celor mai buni fii ai săi — eroi ai acestei lupte sfinte, de eliberare. Cu o profundă durere sufletească marele Sandor Petöfi scria:

„Există oare în Ungaria fie chiar şi un petec de pămînt care să nu fie udat cu sînge ungar?"

După primul război mondial Ungaria a devenit formal un stat independent. Aceasta însă nu a adus poporului ungar eliberarea de dependenţa străină. Poporul ungar şi-a continuat lupta eroică pentru eliberarea naţională şi socială. Dar stăpînii de atunci ai Ungariei, baronii şi capitaliştii au înecat în sînge, cu ajutorul intervenţioniştilor străini Revoluţia proletară din 1919 din Ungaria. Ungaria a căzut într-o stare de dependenţă înrobitoare faţă de marile puteri imperialiste, ale căror interese erau direct opuse intereselor poporului ungar. Ele au frînat în chip şi fel dezvoltarea economiei şi culturii ţării şi au căutat să eternizeze, în scopurile lor hrăpăreţe, înapoierea ei.

Poporul ungar nu va uita niciodată anii întunecaţi ai regimului hortist, anii dictaturii fasciste sîngeroase, cînd moşierii şi capitaliştii unguri, în cîrdăşie cu imperialiştii de peste hotare, l-au exploatat şi asuprit necruţător. Ungaria era cunoscută în aceşti ani ca o ţară a şomajului de masă şi a pauperizării maselor populare, în care sute de mii de oameni ai muncii duceau o existenţă de mizerie şi de foame.

Clica antipopulară a hortiştilor, care a atras Ungaria în blocul hitlerist tîlhăresc, contrar intereselor naţionale ale ţării şi împotriva voinţei şi dorinţei poporului ungar, a tîrît-o în războiul criminal împotriva Uniunii Sovietice şi prin aceasta a pus Ungaria în faţa unei catastrofe naţionale. De această catastrofă naţională poporul ungar a fost salvat de eroica Armată Sovietică. **(Aplauze prelungite).** In bătălii crîncene Forţele armate ale Uniunii Sovietice au zdrobit trupele germano-fasciste care ocupa Ungaria şi la 4 aprilie 1945 au eliberat în întregime teritoriul ungar de cotropitorii hitlerişti. Această zi a devenit ziua naşterii adevăratei libertăţi a poporului ungar, începutul unei cotituri radicale în destinele lui istorice **(Aplauze).**

Marele continuator al operei lui Lenin, Stalin, subliniind caracterul just, eliberator al războiului pe care l-au dus popoarele Uniunii Sovietice împotriva Germaniei hitleriste şi a complicilor ei, a spus:

„Noi n-avem şi nu putem avea asemenea scopuri de război ca acela de a impune voinţa şi regimul nostru popoarelor slave şi altor popoare înrobite din Europa care aşteaptă ajutor de la noi. Scopul nostru este de a ajuta aceste popoare în lupta lor de eliberare împotriva tiraniei hitleriste şi apoi de a le da deplină libertate de a se organiza pe pămîntul lor aşa cum vor. Nici un fel de amestec în treburile interne ale altor popoare!"

Şi într-adevăr, ca urmare a eliberării ţării de sub jugul ocupanţilor hitlerişti şi al lacheilor lor, poporul ungar a căpătat pentru prima oară în istoria lui seculară posibilitatea de a hotărî el singur soarta patriei sale. S-au împlinit visurile lui de veacuri cu privire la independenţa naţională, la o viaţă liberă şi fericită. In faţa poporului ungar, care a pus capăt dominaţiei economice şi politice a moşierilor şi capitaliştilor şi s-a eliberat complet de dominaţia capitalului străin, s-au deschis perspectivele unui avînt economic şi cultural, fără precedent în istoria lui. Gloriosul popor ungar care se distinge prin hărnicia, fermitatea şi iscusinţa sa a obţinut în anii puterii populare succese uriaşe.

Partidul celor ce muncesc din Ungaria, care a unit strîns sub steagul lui Marx-Engels-Lenin-Stalin cele mai bune forţe ale poporului, duce ţara pe calea creării unei noi orînduiri sociale, pe calea construirii socialismului.

Vechea Ungarie cu regimul ei de exploatare şi asuprire, cu grozăviile şomajului şi „pieţele de oameni", Ungaria „celor trei milioane de cerşetori" care rătăceau pe drumurile ţării în căutare de lucru este de domeniul unui trecut care nu se va mai întoarce niciodată.

Dintr-o ţară agrară înapoiată Ungaria s-a transformat, într-o perioadă istorică scurtă, într-o ţară cu o industrie socialistă dezvoltată şi cu o cultură înaintată.

Acum, cînd Ungaria democrat-populară dispune de o industrie foarte dezvoltată există toate premizele necesare pentru ca într-un interval de timp foarte scurt să se obţină o nouă creştere considerabilă a nivelului de trai al celor ce muncesc, ţinînd minte că grija pentru satisfacerea maximă a nevoilor materiale şi culturale mereu crescînde ale oamenilor muncii este legea supremă pentru Partidul celor ce muncesc din Ungaria, ca şi pentru oricare partid care exprimă interesele adevărate ale poporului său.

Partidul celor ce muncesc din Ungaria consideră în mod just că această sarcină nu poate fi realizată fără o serioasă dezvoltare a agriculturii.

Marele Lenin ne învăţa că trebuie să ştii să găseşti în fiecare moment dat în lanţul istoric al evenimentelor acea verigă deosebită „de care trebuie să te prinzi cu toate puterile pentru a ţine întregul lanţ şi a pregăti temeinic trecerea la veriga următoare". O asemenea verigă hotărîtoare a dezvoltării economice a Ungariei este în prezent avîntul şi dezvoltarea multilaterală a agriculturii care să asigure populaţia cu produse alimentare, iar industria uşoară cu materiile prime necesare. In realizarea acestei sarcini mari şi complexe sînt vital interesate toate păturile oamenilor muncii din Ungaria. Aceasta este o cauză a întregului popor.

Programul dezvoltării agriculturii în anii următori, trasat de Partidul celor ce muncesc din Ungaria prevede continua întărire economico-organizatorică şi dezvoltarea cooperativelor agricole de producţie, ca temelie a progresului în acest domeniu al economiei naţionale, ţinîndu-se minte totodată că trebuie manifestată grijă pentru nevoile ţăranilor muncitori cu gospodării individuale în vederea sporirii producţiei agricole. Toate acestea vor întări şi mai mult alianţa dintre muncitori şi ţărani sub conducerea clasei muncitoare.

Cu toţii ne dăm seama că noile sarcini care stau în faţa Partidului celor ce muncesc din Ungaria nu sînt uşoare. Dar nu încape îndoială că partidul vostru va şti să învingă toate greutăţile, dat fiind că măsurile trasate de el corespund intereselor vitale ale clasei muncitoare, ale ţărănimii muncitoare şi ale intelectualităţii şi se bucură de sprijinul lor deplin.

In lupta lui pentru dezvoltarea continuă a economiei naţionale şi a culturii, pentru construirea bazelor socialismului poporul ungar nu este singur. El a avut şi va avea şi de aci înainte un sprijin frăţesc din partea tuturor popoarelor care construiesc socialismul, un ajutor frăţesc din partea popoarelor Uniunii Sovietice. **(Aplauze prelungite).**

In istoria lor, popoarele Uniunii Sovietice şi poporul ungar şi-au acordat reciproc nu odată, sprijin în lupta pentru libertate şi independenţa lor.

Incă în trecutul îndepărtat ruşii şi ungurii, împreună cu celelalte popoare din Europa răsăriteană, respingeau atacurile hoardelor mongole. In timpul mişcării de eliberare naţională a ungurilor de la începutul secolului al XVIII-lea, mişcarea îndreptată împotriva jugului colonialist al habsburgilor, numeroşi soldaţi şi ofiţeri din Rusia au luptat de partea poporului ungar răsculat.

Toţi oamenii înaintaţi din Rusia au salutat fierbinte poporul ungar care s-a ridicat în frunte cu eroii populari Kossuth, Petöfi, Tàncsics şi alţii la luptă împotriva asupritorilor străini şi autohtoni în glorioasele zile ale revoluţiei din 1848—49. Inspăimîntat de moarte, de dezvoltarea mişcării revoluţionare „jandarmul Europei", ţarul rus Nicolai I, a ajutat asupritorilor austriaci să înăbuşe răscoala eroică a poporului ungar. Adevăraţii reprezentanţi ai poporului rus, democraţii revoluţionari, reprezentaţi de fii remarcabili ai poporului rus, ca Herţen, Cernîşevski, exprimînd sentimentele părţii înaintate a societăţii ruse din vremea aceea, au înfierat cu mînie acest act ruşinos al ţarismului rus faţă de poporul maghiar. Lupta de eliberare a poporului ungar, s-a bucurat de simpatii şi în rîndurile unei oarecare părţi a soldaţilor şi ofiţerilor armatei ţariste. După cum se ştie, un grup de soldaţi şi ofiţeri ruşi în frunte cu căpitanul Gusev a refuzat să participe la înăbuşirea revoluţiei ungare; ei au fost judecaţi şi executaţi.

Prietenia dintre popoarele Rusiei şi Ungariei s-a manifestat cu o deosebită vigoare în anii Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Oamenii sovietici nu vor uita niciodată că mii de unguri au luptat în rîndurile Armatei Roşii şi mulţi dintre ei şi-au dat viaţa apărînd prima Republică a Sovietelor din lume. **(Aplauze).**

Poporul sovietic a primit cu un uriaş entuziasm şi bucurie ştirea despre victoria Revoluţiei proletare din Ungaria şi instaurarea Puterii sovietice în 1919. Marele Lenin, adresîndu-se în numele Rusiei Sovietice muncitorilor unguri scria:

„Voi duceţi singurul război legitim, drept, cu adevărat revoluţionar, războiul celor asupriţi împotriva asupritorilor, războiul celor ce muncesc împotriva exploatatorilor, războiul pentru victoria socialismului. Tot ce e cinstit în clasa muncitoare din lumea întreagă este de partea voastră".

Forţele unite ale intervenţioniştilor străini şi ale reacţiunii ungare au sugrumat atunci Republica Sovietică Ungară. Dar ele nu au putut să frîngă voinţa poporului ungar iubitor de libertate, care a avut credinţa fermă că va veni ziua cînd el va scutura jugul asupritorilor autohtoni şi străini, şi va deveni stăpînul ţării sale. Şi această zi a venit.

Din clipa naşterii noii Ungarii populare, prietenia dintre popoarele noastre a intrat într-o nouă etapă istorică, a căpătat un nou conţinut. La baza acestei prietenii stă principiul internaţionalismului proletar, dorinţa sinceră de a-şi acorda ajutor reciproc şi de a obţine un avînt economic general.

După terminarea celui de al doilea război mondial, Uniunea Sovietică, credincioasă politicii sale de respectare a drepturilor popoarelor, a fost prima care a stabilit relaţii diplomatice cu Ungaria şi a apărat cu hotărîre independenţa şi suveranitatea ei de stat împotriva încercărilor blocului imperialist de a se amesteca în treburile interne ale Ungariei şi de a-i impune o pace nedreaptă.

In februarie 1948 relaţiile de prietenie dintre Ungaria şi Uniunea Sovietică au fost consfinţite prin Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală, bazat pe respectarea principiilor independenţei de stat şi a suveranităţii naţionale şi care serveşte cauza păcii şi securităţii popoarelor. In cei 6 ani care s-au scurs de la semnarea tratatului, prietenia frăţească şi alianţa dintre ţările noastre s-au întărit şi mai mult, colaborarea dintre Ungaria şi Uniunea Sovietică a devenit şi mai strînsă.

An de an se lărgesc legăturile economice dintre ţările noastre. Acordurile cu privire la colaborarea economică şi schimburile comerciale încheiate între Uniunea Sovietică şi Ungaria pornesc, după cum se ştie, de la principiile avantajului reciproc, şi ele exercită o influenţă binefăcătoare asupra dezvoltării economiei ţărilor noastre. Oamenii sovietici preţuiesc mult produsele industriei ungare care vin în U.R.S.S.: vase maritime şi fluviale, locomotive, locomobile şi multe mărfuri de larg consum. An de an creşte volumul livrărilor sovietice de maşini şi utilaj pentru uzinele şi fabricile noi care se construiesc în Ungaria, cresc livrările de materii prime pentru industria ungară în creştere. Schimburile comerciale dintre Ungaria şi Uniunea Sovietică au crescut în 1953 de 14 ori în comparaţie cu 1946. Acordul comercial pe termen lung cu privire la livrările reciproce de mărfuri de către Uniunea Sovietică şi Republica Populară Ungară, precum şi acordul cu privire la livrarea de utilaj pentru întreprinderi întregi şi cu privire la acordarea de ajutor tehnic Ungariei în 1952—1955, acorduri încheiate în 1952, contribuie la o şi mai mare lărgire a legăturilor economice ale Ungariei.

Dezvoltarea colaborării economice dintre Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară permite de a folosi mai raţional şi cu mai multă eficacitate pe baza coordonării planurilor economice, bogăţiile naturale şi resursele materiale în interesele comune, precum şi de a folosi experienţa construcţiei socialiste şi realizările tehnice ale Uniunii Sovietice în scopul construirii cu succes a bazelor socialismului în ţările de democraţie populară, inclusiv în Republica Populară Ungară.

In anii de după război între Uniunea Sovietică şi Ungaria s-au întărit legăturile de prietenie şi în domeniul culturii. In Uniunea Sovietică sînt mult preţuite şi sînt bine cunoscute operele geniale ale lui Ferentz Liszt, Sandor Petöfi, Mihai Munkacsy şi ale altor fii mari ai poporului ungar. Cărţile clasicilor ungari şi ale scriitorilor contemporani sînt editate în Uniunea Sovietică în tiraje mari în zeci de limbi ale popoarelor U.R.S.S., operele de artă ungare sînt larg cunoscute în ţara noastră şi se bucură de o popularitate bine meritată. **(Aplauze).** Operele talentaţilor scriitori ungari Tamas Aczel şi Sandor Nagy au fost distinse cu Premiul Stalin **(Aplauze).**

Prin munca sa constructivă pentru binele patriei sale poporul ungar aduce o contribuţie preţioasă şi la cauza întăririi lagărului păcii, democraţiei şi socialismului. Succesele şi realizările voastre, care demonstrează în mod concret superioritatea regimului democrat-popular asupra capitalismului, bucură în mod sincer partidul nostru, pe oamenii muncii din Uniunea Sovietică şi pe toţi prietenii sinceri ai poporului ungar.

Acest lucru este pe deplin explicabil. Relaţiile dintre Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză şi ţările de democraţie populară sînt relaţii de prietenie frăţească, de respect reciproc, de încredere şi ajutor reciproc permanent. **(Aplauze prelungite.)** Temelia acestor relaţii o constituie principiul egalităţii popoarelor mari şi mici, care se deosebeşte radical de principiul capitalist al înrobirii celor slabi de către cei puternici.

Fiecare dintre popoarele marelui lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului este pe bună dreptate mîndru de succesele şi realizările fraţilor săi, le priveşte ca pe propriile sale succese şi realizări. Acest nou tip de relaţii între state, fără precedent în istoria omenirii, asigură ţărilor lagărului păcii, democraţiei şi socialismului independenţa politică şi tehnico-economică faţă de lumea capitalistă şi constituie pentru fiecare dintre popoarele frăţeşti, o chezăşie sigură a mersului victorios înainte.

Prietenia ce se întăreşte tot mai mult între popoarele lagărului democratic constituie izvorul nesecat al forţei şi invincibilităţii sale.

Unite în puternicul lagăr al păcii, ţările democraţiei şi socialismului duc în mod consecvent politica de pace proclamată de Lenin şi Stalin, politică care se bucură de simpatia şi sprijinul fierbinte al tuturor popoarelor de pe glob. Această politică de pace porneşte de la posibilitatea coexistenţei îndelungate a sistemelor socialist şi capitalist şi a stabilirii unor relaţii normale şi a unor legături de afaceri între toate ţările.

O expresie vie a acestei politici, care se bucură de încrederea tuturor popoarelor iubitoare de pace, o constituie propunerile Uniunii Sovietice cu privire la securitatea colectivă în Europa, precum şi propunerile făcute de delegaţia Republicii Populare Chineze la conferinţa de la Geneva, cu privire la colaborarea dintre popoarele Asiei pentru apărarea păcii.

Forţele reacţiunii imperialiste, posedate de ideea dezlănţuirii unui nou război, împiedică în fel şi chip slăbirea încordării din relaţiile internaţionale, creeaza blocuri militare, continuă goana înarmărilor, remilitarizează intens Germania occidentală şi Japonia, căutînd să creeze aici baze de atac pentru pregătirea unui război împotriva popoarelor iubitoare de pace din Europa şi Asia.

Politicii iubitoare de pace a Uniunii Sovietice şi a tuturor ţărilor lagărului păcii, cercurile agresive îi opun în relaţiile internaţionale „politica de forţă", de presiune brutală şi de intimidări. Dar mai devreme sau mai tîrziu aceşti domni vor trebui să înţeleagă toată zădărnicia şi tot ridicolul tendinţelor lor de a intimida popoarele libere.

Eforturile monopolurilor imperialiste din S. U. A. de a instaura dominaţia mondială provoacă indignarea legitimă a maselor populare din toate părţile globului pămîntesc. Popoarele din lumea întreagă nu vor război. Tot mai puternic şi mai profund se desfăşoară lupta popoarelor pentru pace.

In ultimul timp a fost obţinută o oarecare slăbire a încordării internaţionale. Dar noi nu trebuie să exagerăm însemnătatea acestor schimbări. Duşmanii păcii nu se astîmpără, ei nu au renunţat la scopurile lor, ei ameninţă lumea în mod făţiş cu bomba cu hidrogen, lărgesc reţeaua bazelor militare, sporesc stocurile de mijloace de exterminare în masă a oamenilor.

Iată de ce sarcina tuturor forţelor iubitoare de pace este de a demasca neîncetat uneltirile aţîţătorilor la război, planurile lor criminale, de a-şi spori vigilenţa şi organizarea în scopul preîntîmpinării oricăror provocări războinice din partea duşmanilor păcii.

Tovarăşi! Congresul al III-lea al Partidului celor ce muncesc din Ungaria rezolvă probleme mari şi importante din viaţa partidului şi a întregului popor ungar, trasează sarcinile viitoare ale dezvoltării economiei ţării, ale dezvoltării agriculturii, ale întăririi alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime şi ale ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii.

In viaţa Ungariei noi un loc important îl ocupă sindicatele, Uniunea Tineretului Muncitor şi celelalte organizaţii de masă care-şi desfăşoară activitatea lor intensă sub conducerea Partidului celor ce muncesc din Ungaria. Aş vrea să mă opresc îndeosebi asupra rolului femeilor ungare, în faţa cărora, în condiţiile regimului democrat-popular s-au deschis toate posibilităţile pentru manifestarea capacităţilor şi talentelor lor. Femeile din Ungaria liberă, ca şi surorile lor din Uniunea Sovietică, China, din toate ţările de democraţie populară sînt o uriaşă forţă constructivă şi culturală. Sarcina care se pune este de a ridica şi mai mult în Ungaria rolul femeii în viaţa economică şi social-politică a ţării, de a le promova cu mai mult curaj în posturi de conducere, de a le atrage mai larg la rezolvarea problemelor vitale care stau în faţa poporului **(Aplauze).**

Succesele dezvoltării economice şi culturale a Republicii Populare Ungare constituie o dovadă grăitoare a coeziunii poporului ungar în jurul Partidului celor ce muncesc din Ungaria şi a încrederii mereu crescînde în partid, ca partid cu adevărat al poporului a cărei politică corespunde intereselor vitale ale oamenilor muncii. Unirea tot mai puternică a poporului în jurul partidului, lărgirea şi întărirea legăturilor sale cu masele, vor face să sporească şi mai mult forţele partidului şi ale poporului în vederea luptei victorioase pentru traducerea în viaţă a hotărîrilor congresului vostru.

Experienţa de peste o jumătate de secol a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ca şi a multor altor partide frăţeşti, ne învaţă că unitatea dintre partid şi popor, coeziunea şi unitatea de neclintit a rîndurilor partidului constituie temelia tăriei şi invincibilităţii partidului. Sarcinile actuale ale construcţiei socialiste, care stau în faţa Partidului celor ce muncesc din Ungaria cer imperios sporirea continuă a activităţii şi combativităţii tuturor organizaţiilor de partid şi a fiecărui membru de partid în parte, pe baza traducerii consecvente în viaţă a principiilor construcţiei de partid şi a normelor vieţii de partid, elaborate de Lenin şi dezvoltate de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice sub conducerea marelui Stalin.

Leninismul ne învaţă că principiul suprem al conducerii de partid este conducerea colectivă în toate organizaţiile de partid de jos pînă sus. Numai conducerea colectivă care se sprijină pe baza ştiinţifică a teoriei marxist-leniniste, desfăşurarea largă a criticii şi autocriticii feresc partidul de stagnare, autoliniştire, de elemente ale întîmplării şi unilateralităţii în hotărîrile adoptate. Numai atunci critica şi autocritica îşi atinge obiectivul cînd este concretă, eficace, cînd membrii de partid, fără a ţine seamă de persoane, scot la iveală cu curaj lipsurile şi ajută ca ele să fie înlăturate. Aceasta asigură cadrelor de partid o largă iniţiativă, contribuie la întărirea şi închegarea rîndurilor partidului, la îndeplinirea cu succes a sarcinilor care stau în faţa lui.

Sîntem convinşi că hotărîrile actualului congres vor întări şi mai mult rîndurile Partidului celor ce muncesc din Ungaria, vor spori capacitatea lor de luptă şi vor asigura astfel traducerea în viaţă a programului de luptă trasat de congres în ceea ce priveşte un nou avînt al tuturor ramurilor economiei naţionale şi a culturii Ungariei democrat-populare. Dorim din toată inima congresului vostru muncă rodnică pentru binele poporului vostru! **(Aplauze furtunoase).**

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a însărcinat delegaţia noastră să transmită Congresului al III-lea al Partidului celor ce muncesc din Ungaria următorul mesaj de salut:

„Către Congresul al III-lea al Partidului celor ce muncesc din Ungaria"

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice trimite un salut frăţesc Congresului al III-lea al Partidului celor ce muncesc din Ungaria **(Aplauze furtunoase. Toţi se ridică în picioare.)**

Sub conducerea Partidului celor ce muncesc din Ungaria poporul ungar a obţinut mari succese în întărirea regimului democrat-popular şi merge ferm pe calea socialismului.

Dorim din toată inima Partidului celor ce muncesc din Ungaria noi succese în lupta pentru construirea bazelor socialismului, pentru dezvoltarea agriculturii şi întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime, pentru ridicarea neîncetată a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

Trăiască Partidul celor ce muncesc din Ungaria, organizatorul şi conducătorul clasei muncitoare şi al tuturor oamenilor muncii din Ungaria! **(Aplauze furtunoase. Toţi se ridică în picioare).**

Trăiască prietenia de nezdruncinat dintre popoarele Ungariei şi Uniunii Sovietice!

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

(Aplauze furtunoase, prelungite. Toţi se ridică în picioare. Asistenţa ovaţionează în cinstea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, în cinstea prieteniei dintre popoarele sovietic şi ungar. Răsună strigăte: „Ura!", „Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice!").

★ ★ ★

BUDAPESTA 27 (Agerpres). — M.T.I. transmite:

In şedinţa din seara zilei de 26 mai a Congresului al III-lea al Partidului celor ce muncesc din Ungaria au continuat discuţiile la raportul lui Mátyás Rákosi.

Luînd cuvîntul, Istvan Kristof, preşedintele Consiliului Sindicatelor, a subliniat că sindicatele au devenit adevărate organizaţii de masă ale oamenilor muncii. Sindicatele numără 2.000.000 de membri. 60% din populaţie beneficiază de asigurările sociale, 200.000 de oameni ai muncii se odihnesc anual în case de odihnă. Or, a spus Kristof, în faţa sindicatelor mai stau încă mari sarcini nerezolvate în domeniul întrecerii socialiste pentru ridicarea productivităţii muncii, pentru scăderea preţului de cost şi îmbunătăţirea producţiei etc.

La discuţii au luat de asemenea cuvîntul Istvanne Vas, preşedinta Uniunii Democrate a Femeilor, şi scriitorul Sandor Nagy, laureat al Premiului Stalin şi al Premiului Kossuth.

In şedinţa din seara zilei de 26 mai, Congresul a fost salutat în numele partidelor lor de Etienne Fajon, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Francez, Franciszek Mazur, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez şi de Julius Duris, membru al Prezidiului C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia. De asemenea s-a dat citire telegramei de salut din partea C.C. al Partidului celor ce muncesc din Vietnam.

Puternicul ecou al noilor propuneri ale delegaţiei R. D. Vietnam la Conferinţa de la Geneva

—o—

De la trimisul special al ziarelor „Scînteia" şi „Scînteia tineretului"

—o—

GENEVA 27 (prin telefon).— Atenţia cercurilor conferinţei de la Geneva este reţinută de însemnatele propuneri făcute în ultimele zile de delegaţiile Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze şi Republicii Democrate Vietnam cu privire la căile practice de obţinere a încetării focului în Indochina.

Se ştie că, în şedinţa de vinerea trecută, delegaţia sovietică a propus discutarea simultană a punctelor comune din propunerile Republicii Democrate Vietnam, prezentate la 10 mai, şi din propunerile franceze din 8 mai. Aceasta a deschis noi perspective conferinţei, permiţînd să se treacă de la faza preliminară a discuţiilor procedurale la faza discuţiilor de fond asupra modalităţilor concrete de încetare a focului în Indochina.

In cele două şedinţe restrînse care au avut loc la începutul săptămînii, delegaţia Republicii Democrate Vietnam a prezentat conferinţei un plan amănunţit cu privire la aceste modalităţi. Propunerile prezentate prevăd încetarea deplină, simultană şi cît mai grabnică a focului cu interzicerea introducerii de noi trupe, armament şi muniţii în Indochina. Problema stabilirii zonelor în care vor fi dislocate trupele regulate după încetarea focului trebuie rezolvată, în cele trei state ale Indochinei, procedîndu-se la un schimb de teritorii astfel ca fiecare teritoriu creat să constituie, într-o anumită măsură, o entitate economică. Delegaţia R. D. Vietnam s-a declarat de acord cu propunerea delegaţiei franceze cu privire la stabilirea zonelor demilitarizate. In sfîrşit, delegaţia R. D. Vietnam a propus ca pentru accelerarea încetării operaţiunilor militare să se convoace o conferinţă a reprezentanţilor comandamentelor celor două părţi, care să discute condiţiile concrete ale acordului cu privire la încetarea focului.

Intreaga presă a relevat caracterul concret şi rezonabil al acestor propuneri. Chiar în presa reacţionară puţini au fost aceia care să conteste deosebita lor însemnătate. Miercuri dimineaţa cele mai multe ziare pariziene au publicat dările de seamă de la Geneva sub titluri ca „Progrese în dezbateri", „Atmosferă mai bună". Ziarul „Franc Tireur" a scris că expunerea delegatului R. D. Vietnam pare „să îi impresionat o mare parte a asistenţei prin seriozitatea şi obiectivitatea sa". „Fam Van Dong — declară în continuare ziarul — a furnizat pentru fiecare problemă tehnică soluţii considerate în tabăra necomunistă ca demne de luat în considerare". După cum a scris ziarul „Le Monde" chiar un membru al delegaţiei franceze a apreciat că „propunerile d-lui Dong sînt foarte interesante şi ele merită să fie studiate cu grijă".

In legătură cu aceasta, ziarul englez „Manchester Guardian" scrie că „se dovedeşte că la Geneva acei ce doresc cu adevărat să negocieze pot ajunge la un rezultat pozitiv", iar ziarul elveţian „La Suisse" arată că trebuie să recunoaştem că de la prezentarea planului delegaţiei Vietminului (R. D. Vietnam — N.R.) asupra încetării focului, un vînt de optimism suflă asupra conferinţei".

Chiar şi agenţia americană „Associated Press" a fost nevoită să admită, că în urma noilor propuneri vietnameze, la Geneva au fost realizate „oarecari progrese".

De altfel este semnificativ că imediat după prezentarea acestor propuneri, Bidault, şeful delegaţiei franceze, pus în situaţia de a da un răspuns decisiv, a plecat la Paris pentru consultări, deşi revenise la Geneva numai cu două zile în urmă după vizita lui anterioară la Paris.

La Geneva a devenit acum mai clar ca oricînd că, pe baza atitudinii constructive a delegaţiilor ţărilor democrate, sînt posibile progrese şi realizarea unei înţelegeri. In calea acestei înţelegeri nu stau în momentul de faţă decît manevrele acelor cercuri îndeosebi din S.U.A. care nu sînt interesate în încetarea războiului din Indochina.

Pe această linie sînt comentate aci două noi „iniţiative" ale Washingtonului. Avînd în vedere experienţa de tristă amintire, cînd datorită maşinei de vot, Organizaţia Naţiunilor Unite a servit ca paravan pentru agresiunea americană în Coreea, Statele Unite încearcă să repete în Indochina scenariul aventurii lor coreene.

In acest scop, reprezentantul la O.N.U. al Tailandei, — cunoscut pentru docilitatea sa faţă de S.U.A. — a fost însărcinat, după cum arăta ziaristul Pertinax în ziarul „France Soir", să prezinte, în prima şedinţă a Consiliului de Securitate, o sezisare a „guvernului său" cu privire la situaţia din Asia de Sud-est, care să ducă la un acord al Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru o intervenţie armată în Indochina. Această manevră a fost de altfel confirmată de Dulles, în conferinţa sa de presă de marţi. Dulles a arătat că Statele Unite vor sprijini o „acţiune în vederea aducerii chestiunii indochineze în faţa O.N.U.".

O a doua manevra a reuşit între altele să producă unele comentarii ironice în presa occidentală. Este vorba de conferinta de presă ţinută ieri la Geneva, de un reprezentant al guvernului „independent" al Republicii Molucelor de Sud (Molucele sînt un arhipelag în Asia de Sud-est în vecinătatea Indoneziei N. R.) care şi-a exprimat dorinţa de a pune „republica" la dispoziţia Statelor Unite ca bază militară, în vederea asigurării „securităţii" Asiei de Sud-est.

Este într-adevăr semnificativ — subliniază unii observatori — că faţă de rezervele Angliei şi ostilitatea statelor asiatice, în privinţa înjghebării unui pact agresiv în Asia de sud-est cu scopul făţiş şi imediat al extinderii războiului din Indochina, partenerii unui asemenea pact trebuie căutaţi în rîndul unor fantome politice de a căror existenţă prea puţin au auzit.

Manevrele tinzînd la punerea pe picioare a planurilor cercurilor agresive americane se desfăşoară totodată şi la Washington. In acest sens este interpretată la Geneva pregătirea discuţiilor militare care vor avea loc la începutul lunii iunie în capitala americană, între Statele Unite, Franţa, Anglia, Noua Zeelandă şi Australia cu privire la situaţia din Asia de sud-est.

In legătură cu aceste convorbiri presa reacţionară americană îşi manifestă nemulţumirea în deosebi după recentele declaraţii ale lui Churchill şi ale primului ministru al Noii Zeelande, care au arătat din nou rezervă faţă de un bloc al Asiei de sud-est şi şi-au exprimat dorinţa ca aceste convorbiri să nu influenţeze dezbaterile de la Geneva.

Puternicul ecou al noilor propuneri de pace prezentate la Geneva de delegaţiile ţărilor democrate a provocat o creştere a presiunii opiniei publice din ţările occidentale în favoarea rezolvării cu succes a problemei Indochinei.

Cu toată împotrivirea guvernului Laniel, Adunarea Naţională franceză, în urma mai multor interpelări, a fixat pentru marţia viitoare dezbaterea asupra fondului problemei Indochinei dezbatere, care, după cum scrie ziarul „Combat", „se anunţă plină de pericole pentru guvernul francez".

Continuînd jocul său dublu, guvernul Laniel încearcă să obţină între timp unele garanţii din partea Washingtonului, mai ales acum, cînd se află în posesia raportului prezentat de cei trei generali, întorşi din Indochina, unde au constatat, după cîte scriu unele ziare, „necesităţile de întărire" a corpului expediţionar francez, adică „necesităţile" de prelungire şi extindere a războiului.

Pus pe de-o parte, în faţa opoziţiei crescînde a poporului francez faţă de poziţia de respingere a soluţiilor paşnice de rezolvare a problemei Indochinei, iar pe de altă parte în faţa presiunilor Washingtonului, consiliul de miniştri a examinat ieri la Paris, în prezenţa lui Bidault, noile propuneri de încetare a focului prezentate de delegaţia Republicii Democrate Vietnam.

Intre timp noi delegaţii, reprezentînd diferite categorii sociale din Franţa, continuă să sosească la Geneva, exprimînd dorinţa profundă a poporului francez de încheiere grabnică a ostilităţilor din Indochina. Presa a subliniat cu mult interes sosirea unei delegaţii a comitetului pentru reglementarea paşnică a războiului din Vietnam, care a adus un mesaj semnat de numeroase personalităţi de cele mai diferite orientări din Franţa.

Azi după amiază au reînceput discuţiile în Palatul Naţiunilor ca o nouă şedinţă restrînsă asupra problemei indochineze. In cercurile conferinţei se aşteaptă cu interes rezultatele care se vor putea obţine prin examinarea sistematică a problemelor de fond cuprinse în ultimele propuneri ale delegaţiei Republicii Democrate Vietnam cu privire la restabilirea păcii în Indochina.

C. RADUCANU

Şedinţa din 27 mai a conferinţei de la Geneva

GENEVA 27 (Agerpres). —

La 27 mai a avut loc cea de a 7-a şedinţă restrînsă a conferinţei de la Geneva a miniştrilor afacerilor externe, consacrată problemei restabilirii păcii în Indochina. Şedinţa a fost prezidată de A. Eden, ministrul afacerilor externe al Angliei.

Următoarea şedinţă restrînsă consacrată aceleiaşi probleme, va avea loc în ziua de vineri 28 mai, iar în după amiaza aceleiaşi zile va avea loc o şedinţă plenară în care se va discuta problema coreeană.

Eden în vizită la Ciu En-lai

GENEVA 27 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite:

La 27 mai, ora 10,30 dimineaţa, Anthony Eden, ministrul afacerilor externe al Angliei, a vizitat pe Ciu En-lai, ministrul afacerilor externe al R. P. Chineze. Ei au conferit timp de o jumătate de oră.

Sub presiunea maselor

— In Comitetul Executiv naţional al partidului laburist —

LONDRA 27 (Agerpres). — TASS transmite:

La 26 mai, Comitetul Executiv naţional al partidului laburist a hotărît să excludă problema cu privire la politica faţă de reînarmarea Germaniei occidentale din numărul problemelor în privinţa cărora membrii de rînd ai partidului sînt obligaţi să urmeze linia oficială a partidului în conformitate cu disciplina de partid.

Astfel, membrii de rînd ai partidului laburist care s-au pronunţat împotriva politicii de înarmare a Germaniei occidentale au obţinut din partea Comitetului Eexecutiv recunoaşterea dreptului lor de a continua lupta împotriva acestei politici.

După cum se ştie, problema atitudinii faţă de politica de înarmare a Germaniei occidentale a provocat recent o scindare în rîndurile partidului laburist. Corespondentul din Londra al agenţiei France Presse subliniază că, după cum se vede, Comitetul Executiv a fost silit să adopte o hotărîre ţinînd seama de faptul că majoritatea membrilor de rînd ai partidului laburist se pronunţă împotriva reînvierii militarismului german.

O delegaţie a partidului laburist în vizită în R. P. Chineză

LONDRA 27 (Agerpres). —

Răspunzînd invitaţiei Institutului popular chinez pentru relaţiile cu străinătatea, Comitetul executiv naţional al partidului laburist englez a anunţat la 26 mai că va trimite în Republica Populară Chineză o delegaţie formată din opt membri ai partidului.

Delegaţia, care a fost desemnată de Comitetul executiv şi care va vizita China în lunile august şi septembrie, este formată din Clement Attlee, lider al partidului laburist, Aneurin Bevan, deputat, Wilfred Burke, preşedintele Comitetului executiv naţional al partidului, Harry Earnshaw, membru în Comitetul executiv şi reprezentant al sindicatului constructorilor de maşini, R. Franklin, membru în Comitetul executiv şi reprezentant al sindicatului muncitorilor feroviari, Edith Summerskill, membră în Comitetul executiv, S. Watson reprezentant al sindicatului minerilor şi Morgan Phillips, secretar al partidului laburist.

Observatorii diplomatici din Londra subliniază semnificaţia vizitei delegaţiei laburiste, care se produce într-un moment cînd la Geneva se duc tratative în vederea reglementării paşnice a problemei asiatice. „Cercurile politice britanice, scrie corespondentul din Londra al agenţiei France Presse, aşteaptă cu un viu interes rezultatele acestei vizite care este interpretată în Occident ca o demonstraţie de optimism în ce priveşte dezvoltarea situaţiei internaţionale în viitoarele cîteva luni".

REDACŢIA Bucureşti, Piaţa Scînteii, Tel. Nr. 7.61.00, SECŢIA SCRISORI Tel. Nr. 7.66.91, DIFUZAREA Tel. Nr. 5.38.77, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scînteii.